

ประวัติ

ฟลอเรนซ์ ไนติงเกิล

FLORENCE NIGHTINGALE

1820 - 1910

ประวัติของฟลอเรนซ์ ในตึงเกล

1820-1910

โดย

มากาเร็ตตา บี.แวลส์

กองคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์

สภาคริสตจักรในประเทศไทย

14 ถนนประมวญ, พระนคร

1963

The Story of Florence Nightingale

1820 - 1910

By

MARGARETTA B. WELLS

Office of Christian Education and Literature,

of the Church of Christ in Thailand.

14 Pramuan Road, Bangkok, Thailand.

1963

เพื่อเป็นอนุสรณ์แด่

คุณแม่ เอสเตอร์ ประทีปะเสน

1843-1928 (พ.ศ. 2386-2471)

นางพยาบาลและผดุงครรภ์ประกาศนียบัตรคนแรก
ของประเทศไทย

ในงานฉลองครบรอบหนึ่งร้อยปีของ
การสถาปนาสภาวิชาชีพ

To the memory of

Mae Esther Pradipasena,

1843 -1928 (B.E. 2386 - 2471)

the first trained midwife and nurse
in the Kingdom of Siam, now Thailand.

In celebration of the centenary of the
founding of the Red Cross Society.

The Story of Florence

Nightingale

Florence Nightingale, one of the most famous women in the world, was born in Florence, Italy, 12th of May 1820. Her father and mother were wealthy upper class English people. The wars in Europe were over and many English people were enjoying travel away from the fog and cold of England. Mr. and Mrs. Nightingale had gone to Florence, Italy. Here their second daughter was born and they named her Florence after the beautiful city of art and culture that they loved.

Florence had one older sister named Parthenope. This was a Greek name for the city of Naples, Italy, where she was born. The family always called her Parthe.

William Edward Nightingale was very rich. He received a large fortune from his uncle. This fortune could only go to a son. If Mr. Nightingale had no son, the money would go to his sister and to her son. He also had much money that could go to his daughters and his wife.

ประวัติของฟลอเรนซ์ ใน

ดิงเกล

ฟลอเรนซ์ ในดิงเกล, สตรีเรื่องนามยิ่งของโลกผู้หนึ่ง เกิดที่เมืองฟลอเรนซ์ ในประเทศอิตาลี เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 1820 บิดามารดาเป็นคนมั่งคั่ง เป็นพวกผู้ดีชาวอังกฤษ สงครามในทวีปยุโรปสงบลงแล้ว ชาวอังกฤษจำนวนมากจึงชอบเดินทางท่องเที่ยวเพื่อหลบหมอกและอากาศหนาวของประเทศอังกฤษ มร. และมิสซิสในดิงเกลได้ไปเมืองฟลอเรนซ์, ประเทศอิตาลี บุตรสาวคนที่สองของเขาเกิดที่เมืองนี้ และได้ตั้งชื่อว่า ฟลอเรนซ์ ตามชื่อเมืองที่มีศิลปะ และวัฒนธรรมอย่างงดงามที่เขานิยม ฟลอเรนซ์ มีพี่สาวอยู่คนหนึ่งชื่อปาร์เซโนปี ชื่อนี้ก็เป็นชื่อกรีกของเมืองเนเปิลแห่งประเทศอิตาลีที่เขาเกิด ครอบครัวและมิตรสหายเรียกเขาว่า ปาร์เซ วิลเลียม เอคเวิร์ด ในดิงเกลเป็นคนร่ำรวยมาก เขาได้รับมรดกก้อนใหญ่จากลุง และมรดกนี้จะตกทอดไปยังบุตรชาย ถ้าเขาไม่มีบุตรชาย เงินจำนวนนี้ก็จะให้แก่น้องสาวและบุตรชายของน้องสาว นอกจากนั้นเขามีเงิน

The Nightingales had two beautiful homes in the country. One was called Lea Hurst. They spent the summer there. The other was called Embley Park and they lived there the rest of the time. They went to London twice a year during the spring and autumn.

Florence was a pretty child. She was slim and graceful with thick reddish gold hair and grey eyes. Everyone called her Flo. Parthe was graceful too and had brown hair and brown eyes. They had lots of cousins so there were children to play with everywhere they went. They never did have a brother. Flo's special friends were an older cousin named Marianne and a younger cousin named Hilary.

Florence's mother was very beautiful. She was an expert housekeeper and conducted a beautiful home. She directed many servants and kept them busy. Her daughters had to learn to supervise a house, learn to cook, sew and embroider. They especially had to learn to make broth, gruels and jellies suitable for sick people. They took an interest in the families and children of their servants and tenant farmers. Mrs. Nightingale knew at once if anyone was ill. She went herself to see them, taking special food and new clothes and blankets if they were needed. She took her daughters with her so they would learn to be responsible for those dependent on them. Sick people

ส่วนตัวจำนวนมากที่จะตกทอดไปยังบุตรสาว
และภริยาของเขา

ตระกูลในดิงเกิลมีบ้านสวยงามอยู่สองแห่งใน
ชนบท แห่งแรกเรียกว่า ลีเฮิสต์ เป็นบ้านพักใน
ฤดูร้อน ส่วนอีกแห่งหนึ่งเรียกเอมบลีย์ปาร์ก เขา
อาศัยอยู่แห่งหนึ่งในฤดูอื่น เขาไปกรุงลอนดอนปี
ละสองครั้ง คือในระหว่างฤดูใบไม้ผลิและ
ใบไม้ร่วง

ฟลอเรนซ์เป็นเด็กน่ารักเอ็นดู เขามีรูปร่างเล็กบาง
และงามชดช้อย มีผมสีทองแดงและตาสีเทา ทุก
คนเรียกเขาว่า โฟลปาร์เธ่ก็มีรูปร่างงามชดช้อย
เหมือนกัน ผมและนัยน์ตาสีน้ำตาล เขามี
ลูกพี่ลูกน้องหลายคน ฉะนั้นเขาจึงมีเพื่อนเล่น
ทุกแห่งที่ได้ไป เขาไม่มีน้องชาย เพื่อนพิเศษ
ของโฟลจึงเป็นลูกพี่ลูกน้องสองคนชื่อมารีแอน
และฮิลลารี คนหนึ่งแก่กว่าและอีกคนหนึ่ง
อ่อนกว่า

มารดาของฟลอเรนซ์เป็นคนงามมาก เขาเป็น
แม่บ้านที่ชำนาญ ฉะนั้นจึงปฏิบัติหน้าที่แม่บ้าน
ได้อย่างน่าชม เขามีคนใช้หลายคน และก็ให้ทุก
คนมีงานทำอยู่เรื่อย ๆ ส่วนบุตรสาวก็เรียนวิธี
ควบคุมดูแลบ้านเรือน, ปรุงอาหาร, เย็บผ้าและ
ปักผ้า บุตรจะต้องหัดปรุงน้ำซุบ, ต้มข้าว และ
ทำวุ้นอันเหมาะสำหรับคนป่วยเขาสนใจใน
ครอบครัวและลูก ๆ ของคนใช้และพวกที่เช่า
นา มีซิสในดิงเกิลรู้ได้ทันที หากว่าใครป่วย
เขาจะต้องไปเยี่ยมคนป่วยด้วยตนเอง จะนำ
อาหารพิเศษ, เสื้อผ้าใหม่ ๆ ผ้าหม่นนอนไปให้ถ้า
เห็นว่าขาดแคลน เธอได้นำบุตรสาวไปด้วย

felt better right away when Florence came to see them. When she was home, Florence played with her dolls and bandaged them up as if they had broken bones.

Mr. Nightingale liked to live in the country. He looked after his many farms but he liked best to teach his two daughters. He was very well educated himself, having attended Cambridge University.

The girls had a governess when they were little but Mr. Nightingale could not find anyone educated enough for them when they were older. When Parthe was 13 and Flo 12, Mr. Nightingale decided to teach them himself. He taught them Greek, Latin, German, French, Italian, history and philosophy. The girls had a tutor for music and drawing. They had to work very hard at their lessons. Flo loved to study but Parthe did not. After two years Parthe did not work so hard yet she was jealous because Flo spent so much time with their father and became his favorite.

Mr. and Mrs. Nightingale entertained many famous people. It seemed as if there was a party every night. Mrs. Nightingale wore beautiful clothes from Paris. As her daughters grew up they too had beautiful dresses to wear. The Prime Minister was one of their special friends who came often to visit.

เพื่อให้เขาเรียนรู้จักรับผิดชอบต่อบุคคลที่ต้องพึ่งพาอาศัยเขา คนป่วยเมื่อเห็นฟลอเรนซ์มาเยี่ยมก็ทูลเกล้าทันที เมื่ออยู่ที่บ้าน ฟลอเรนซ์เล่นตุ๊กตาและเอาผ้าพันแผลพันตุ๊กตาลงเสมือนกับว่าตุ๊กตากระดูกหัก

มร. ไนติงเกล ชอบไปพักอยู่ในชนบท เขาต้องควบคุมดูแลที่นาหลายแห่ง แต่เขาชอบอบรมสั่งสอนบุตรสาวทั้งสองมากที่สุด ตัวเขาเองได้รับการศึกษาดีเพราะได้ศึกษาที่มหาวิทยาลัยแคมบริดจ์

เด็กสองคนนี้มีครูสอนประจำในครอบครัว ขณะยังเยาว์ ครั้นเมื่อเติบโตขึ้น มร. ไนติงเกลไม่สามารถที่จะหาคนที่มีการศึกษาพอที่จะมาอบรมเขาได้ เมื่อปาร์เธอายุได้ 13 ปี โพลอายุ 12 ปี มร. ไนติงเกล จึงตกลงใจว่าจะทำการอบรมด้วยตนเอง เขาสอนภาษาละติน, กรีก, เยอรมัน, ฝรั่งเศส, อิตาลี, ประวัติศาสตร์ และปรัชญาแก่นบุตร นอกจากนี้ยังมีครูสอนวิชาดนตรีและวาดเขียนด้วย เด็กทั้งสองต้องขยันเล่าเรียนมาก โพลชอบเล่าเรียน แต่ปาร์เธไม่ชอบ เมื่อเรียนไปได้สองปีก็ไม่ใคร่ตั้งใจเรียนแต่มีใจอิจฉาโพล เพราะว่าโพลอยู่กับบิดานานๆ และเป็นคนโปรดของบิดา

มร. และมิสซิสไนติงเกลต้องรับแขกคนสำคัญๆ จำนวนมาก แทบจะกล่าวได้ว่ามีงานกินเลี้ยงทุกเย็นก็ว่าได้ มิสซิสไนติงเกล สวมเครื่องแต่งกาย สวยงามสั่งตัดจากกรุงปารีส เมื่อบุตรทั้งสองเจริญวัยขึ้นก็มีเครื่องแต่ง

At these parties the children had a chance to visit with the guests. They early learned to talk easily, listen attentively, and keep silent when they had nothing to say.

Parthe and Flo learned to ride horse back. They had to ride side saddle as Queen Elizabeth does on state occasions. Flo was a fearless rider and galloped all over the countryside visiting friends.

One day as Florence who was now 16 years old, was out riding she saw the minister of her church with a little group of people by the roadside. A shepherd was kneeling there beside his dog, named Cap. These sheep dogs are very valuable and are trained to help look after a flock of sheep and drive them to and from pasture. Cap had broken his leg. The shepherd was afraid that he would have to destroy the dog. Florence jumped off her horse and ran over to the beautiful dog, for she loved all living things.

“Do not kill Cap,” she said. “I can fix his leg and soon he will be well.”

She took two small boards and made a splint for Cap’s leg and bandaged it tightly. Cap was carried home very gently. Florence cared for him and brought him food every day. After several weeks the bones had knit, Florence took off the splints and Cap could walk and run as well as before the accident. Florence became famous all around the countryside.

กายงาม ๆ เหมือนกัน นายกรัฐมนตรีของ
ประเทศอังกฤษ

เป็นแขกพิเศษคนหนึ่งที่มาเยี่ยมบ่อย ๆ ในการ
กินเลี้ยงพวกเด็กทั้งสองมีโอกาที่จะได้พบปะ
กับแขกที่มา เขาจึงได้เรียนรู้การสนทนา
ปราศรัยอย่างไม่เคอะเขิน รู้จักฟังและนั่ง ใน
เมื่อไม่มีเรื่องราวอะไรที่จะพูด

ปาร์เธและโพลหัดขี่ม้า เขาต้องนั่งไพล่แบบ
ของผู้หญิงเช่นเดียวกับพระราชินี อลิซาเบธ
ทรงจี๋ในงานรัฐพิธีต่าง ๆ โพลเป็นคนขี่ม้ากล้า
หาญ และชอบห้อยไปตามชนบทต่าง ๆ เพื่อ
เยี่ยมมิตรสหาย

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อฟลอเรนซ์อายุได้ 16 ปี เธอได้
ขี่ม้าไปตามชนบทก็พบศาสนาจารย์ ประจำ
คริสตจักรของตนอยู่กับคนกลุ่มหนึ่งข้างถนน
คนเลี้ยงแกะกำลังคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ สุนัขชื่อเค็ป
สุนัขเลี้ยงแกะมีประโยชน์มาก และเขาฝึกหัดไว้
ช่วยคนเฝ้าเลี้ยงแกะและต้อนฝูงแกะไปยังทุ่ง
หญ้า เค็ปขาหัก คนเลี้ยงแกะนึกเกรงว่าอาจจะ
ต้องฆ่าสุนัขของตนเสีย ฟลอเรนซ์จึงกระโดด
จากหลังม้า และรีบวิ่งไปที่สุนัขเพราะเธอชอบ
สิ่งมีชีวิตทุกชนิด

เธอพูดว่า “อย่าเพิ่งฆ่าเค็ปเลย ดิฉันรักษา
ของมันให้หายได้”

เธอจึงเอาไม้เล็ก ๆ มาสองแผ่นทำเป็นฝือกขา
ของเค็ป และเอาผ้าพันจนแน่น เขาส่งเค็ป
กลับบ้านด้วยความระมัดระวัง ฟลอเรนซ์ได้
รักษาพยาบาลและนำอาหารมาให้มันทุกวัน อีก
หลายสัปดาห์ต่อมา กระดูกก็ติดกันดี ฟลอ

In later years the shepherd used to say that Cap was Flo's first patient.

Flo and Parthe were now 17 and 18 years old. Their mother decided that it was time for them to "come out" in society and become young ladies of fashion. That meant even more parties than they now had. It meant that their house would have to be enlarged. They decided to build six new bedrooms and a new kitchen. While all this work was going on at Embley Park, their parents took Flo and Parthe to Europe.

For all her studies and busy life, Flo was unhappy. She wrote lots of letters, not only to other people but little notes to herself – about things to do and the way she felt. Flo felt that she was not doing anything useful with her life. She saw the great contrast between her life of ease and that of most of the English people. She was unhappy because she did not know what to do. She was not particularly religious, probably no more so than many of you. She went to church with her parents and helped at the church bazaars but she did not feel close to God and his son, Jesus Christ. And, then she had a most unusual experience.

เรนซ์ได้อาเฟือกออก แคปจึงเดินและวิ่งได้เหมือนก่อนเกิดเหตุ ชื่อเสียงของฟลอเรนซ์จึงลือไปทั่วชนบท ในกาลต่อมา คนเลี้ยงแกะมักกล่าวว่า แคปเป็นคนใช้รายแรกของโพล ขณะนี้โพลอายุ 17 และปาร์เธอายุ 18 ปี มารดาจึงเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่บุตรของตน จะเข้าสังคมและเป็นสุภาพสตรีตามความนิยมในสมัยนั้น ก็จะต้องมีงานเลี้ยงกันมากขึ้นกว่าปัจจุบัน และจะต้องขยายบ้านเรือน ให้กว้างขวางกว่าเดิม คือสร้างห้องนอนเพิ่มใหม่หกห้องและโรงครัวอีกหนึ่งห้อง ขณะที่กำลังสร้างบ้านเพิ่มเติมที่เอมบลีย์ปาร์คนั้น บิดามารดาก็พาโพลและปาร์เธไปยุโรป แม้โพลจะได้รับการศึกษาเล่าเรียนและชีวิตเต็มไปด้วยการทำงานมากเพียงไร เขาก็ไม่มีความสุขในใจ เธอได้เขียนจดหมายมากมาย มิใช่แต่ถึงคนอื่น ๆ เท่านั้น แต่เขียนข้อความสั้น ๆ เตือนใจตัวเองถึงงานที่จะต้องทำและความรู้สึกในใจ โพลรู้สึกว่าคุณมิได้ทำอะไรให้เกิดประโยชน์เลยในชีวิต เธอมองเห็นชีวิตสะดักสบายของเธอกับชีวิตของชาวอังกฤษ ส่วนมากแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน เธอไม่มีความสุขเพราะไม่รู้จะทำอะไร เธอไม่ใช่คนเคร่งในศาสนา บางทีจะไม่ยิ่งไปกว่าท่านผู้อ่าน ส่วนมากเธอไปโบสถ์กับบิดามารดาและช่วยในงานออกร้านของโบสถ์ แต่ไม่รู้สึกว่ามีวสนิตสนมกับพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระ

In one of the little notes to herself she wrote, "On February 7th, 1837, God spoke to me and called me to His service." She had heard a voice outside herself speaking to her in human words. She did not know what she was to do, she only knew that sometime God would use her. It was the same kind of experience that came to Joan of Arc although Joan was told definitely at that time what she must do. Now Florence became happier. She knew that eventually she would do something special with her life. She entered gladly into the family plans to go to Europe.

Mr. Nightingale had designed a special coach for traveling. It was pulled by six horses ridden by postilions to guide them. The coach was nicely upholstered inside to make it comfortable. There was even a folding table for eating and for writing although the roads were so rough no one could spend any time writing letters. On top of the coach there was a place for the servants to sit. They took three servants with them besides the coachman and the postilions. Their baggage was tied on behind.

The Nightingales left England on September 8th, 1837. They crossed to France. They did not go to Paris the first part of their tour because they wanted to spend several months there just before they

บุตรของพระองค์ แต่แล้ววันหนึ่ง เธอก็มีประสบการณ์ที่ประหลาดอย่างยิ่ง

ในจดหมายที่เธอเขียนเตือนใจตัวเองฉบับหนึ่ง มีข้อความว่า "ในวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 1837 พระเจ้าได้ตรัสกับข้าพเจ้าและเรียกข้าพเจ้าเข้าทำพระราชกิจของพระองค์" เธอได้ยินเสียงนี้มาทุกครั้ง ๆ เธอเหมือนกับคำพูดของมนุษย์เธอไม่รู้ว่าจะทำประการใด รู้แต่เพียงว่าไม่มีเวลาใดก็เวลาหนึ่งพระเจ้าจะใช้เธอให้เป็น

ประโยชน์บ้าง เป็นประสบการณ์อย่างเดียวกับที่เกิดขึ้นแก่โจน ออฟ อัครแม่ว่าพระเจ้าได้ทรงบอกกับโจนออฟ อัคร ทันทิวาเขาจะต้องทำอะไรอย่างตายตัวลงไป ตอนนีฟลอเรนซ์ก็มีความสุขใจขึ้นบ้าง เธอรู้ว่าในที่สุดเธอจะต้องใช้ชีวิตให้บังเกิดประโยชน์เป็นพิเศษ เธอจึงเต็มใจที่จะเดินทางไปทวีปยุโรปกับครอบครัว

มร. นิงตงเกล ให้สร้างรถม้าพิเศษเพื่อเดินทางมีม้าลากจูงหกตัวโดยมีคนขับ ภายในรถม้าได้ทำเบาะนั่งอย่างดีเพื่อความสะดวกสบาย มีโต๊ะพับได้สำหรับรับประทานอาหารและเขียนหนังสือ แม้นนอนขรุขระมากจนไม่ค่อยจะมีโอกาสเขียนหนังสือได้ก็ตาม บนหลังการรถม้ามีที่สำหรับคนใช้นั่ง เจานำคนใช้ไปสามคน นอกจากคนขับรถและคนขี่ม้า ส่วนหีบห่อผูกไว้หลังรถ

ครอบครัวนิงตงเกลออกจากประเทศอังกฤษในวันที่ 8 กันยายน 1837 ข้ามไปประเทศฝรั่งเศสในตอนแรกเขายังไม่ไปกรุงปารีสเพราะตั้งใจว่าจะมาพักหลาย ๆ เดือนก่อน

returned to England. They went to the south of France. The weather was fine and the girls spent most of the time sitting on the roof of the coach with the servants singing and enjoying the scenery. Every night Flo wrote in her diary and also wrote long letters home to her cousins. They spent some time in Nice, then went to Genoa, Pisa and finally arrived in the city of Florence, Italy, for a longer stay. Everywhere the girls went they were invited to balls, concerts and parties of all kinds. They spoke French and Italian and Flo was invited to sing, for she had a lovely voice. Parthe displayed her art work. Every day their father had them do their lessons including practicing on the piano. He took them to art galleries, museums and the opera. They admired the culture of Italy and the whole family became ardent supporters of the cause of Italian freedom. At that time Italy was ruled by Austria. When they were in Geneva, Switzerland, they came in contact with many political refugees from Italy who had no money. Many educated Italians had to work as servants.

At last the Nightingale family came to Paris and there they bought beautiful dresses for the ladies. Florence also made a very dear friend here – Mary Clarke. They went to parties all day. Mary Clarke was very fond of Flo and their friendship lasted as long as they lived. After eighteen months in Europe, the family returned to England.

กลับประเทศอังกฤษ เขาได้ตรงไปยังภาคใต้ของประเทศฝรั่งเศส อากาศปลอดโปร่ง เด็กผู้หญิงทั้งสองนั่งบนหลังคารถเป็นเวลานาน ร่วมกับคนใช้ และชมภูมิประเทศ และร้องเพลงทุก ๆ คืน โพลได้เขียนข้อความลงในบันทึกประจำวัน และเขียนจดหมายยาว ๆ ถึงญาติพี่น้องที่อยู่ทางบ้าน เขาพักนานในเมืองนิส แล้วจึงไปเียนัว, ปีซา และในที่สุดก็ไปพักอยู่ที่เมืองฟลอเรนซ์ ในอิตาลีเป็นเวลานาน ทุกแห่งที่เด็กสาวทั้งสองนี้ไป เขาถูกเชิญไปเดินรำ ฟังดนตรี และงานรื่นเริงทุกชนิด เด็กทั้งสองพูดภาษาฝรั่งเศสและอิตาลีได้ โพลได้ถูกเชิญให้ร้องเพลง เพราะเธอมีเสียงไพเราะ ส่วนปาร์เชก็แสดงงานศิลปะของตน ทุก ๆ วันบิดาให้ทั้งสองฝึกฝนบทเรียนและฝึกเล่นเปียโน เขานำทั้งสองไปชมหอศิลปะพิพิธภัณฑน์ และการแสดงละครอุปรากรต่างที่ชมวัฒนธรรมของอิตาลี และทั้งครอบครัวสนับสนุนงานกู้ชีพของอิตาลีอย่างจริงจัง เพราะเวลานั้นประเทศอิตาลีถูกออสเตรียปกครอง เมื่ออยู่ในกรุงเยนิวา, ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ เขาได้พบกับผู้ลี้ภัยทางการเมืองจากอิตาลีหลายคนซึ่งไม่มีเงินชาวอิตาลีที่ได้รับการศึกษาดีต้องทำหน้าที่คนรับใช้

ในที่สุด ครอบครัวไนติงเกลก็ไปปารีส และได้ซื้อเครื่องแต่งตัวงาม ๆ สำหรับสุภาพสตรี ฟลอเรนซ์ได้เพื่อนรักคนหนึ่งในกรุงนี้คือ มารีคลีค เขาไปงานรื่นเริงกันตลอดวัน มารีคลีคก็รักโพลมาก และมิตรภาพของเขทั้งสอง

Mrs. Nightingale was proud of her daughters, especially Florence, who everyone felt was someone special. She planned a gay social season for them and hoped for wealthy marriages. Their home was beautifully furnished with things they had bought in Europe. Once again all their relatives came visiting with lots of young children racing around the house. At this time Flo's cousin, Henry Nicholson, fell in love with her. She was fond of him, but only as one of her cousins and did not want to marry him. Henry was really very much in love and actually waited many years for Flo to change her mind. He never married and finally was drowned while traveling in Spain.

It was now three years since Flo had heard her "call from God." She was again unhappy because she did not know what she was to do. She tried to improve herself in many ways and still kept up her studies.

Florence was greatly admired in society and was very popular. Another wealthy young man, Richard Monckton Milnes, fell in love with her and wanted to marry her but she only teased him. Flo was becoming aware of all the misery, disease and suffering among the poor in England. She felt that her "call" was to help them. She yet did not know

ยังขึ้นจนเขาตายจากกัน ภายหลังจากที่อยู่ในทวีปยุโรป 18 เดือนแล้ว ครอบครัวนี้ก็กลับประเทศอังกฤษ

มิสซิสไนติงเกลภูมิใจในบุตรสาวของตน โดยเฉพาะฟลอเรนซ์ซึ่งทุกคนรู้สึกว่าเป็นคนพิเศษ เธอจัดงานสังคมนาฬิกาสำหรับเขาทั้งสอง และหวังที่จะให้เขาสมรสกับคนร่ำรวย เขาประดับบ้านเรือนอย่างงดงามด้วยสิ่งของที่ซื้อมาจากทวีปยุโรป พวกญาติพี่น้องก็ได้มาเยี่ยมเยียน พร้อมทั้งเอาพวกเด็กเล็กมาวิ่งเล่นกันรอบ ๆ บ้านอีกครั้งหนึ่ง ในขณะนี้เองที่ลูกพี่ลูกน้องของโพลผู้หนึ่งชื่อ เฮนรี นิคอลสัน ได้เกิดรักเธอ ๆ ก็ชอบเขา ในฐานะที่เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน แต่ไม่ยอมแต่งงานกับเขา เฮนรีหลงรักเธอเสียจริง ๆ และได้รอคอยเป็นเวลาหลายปีเพื่อให้โพลเปลี่ยนใจ แต่ในที่สุดก็มิได้แต่งงาน ฝ่ายชายได้จมน้ำตายขณะที่ท่องเที่ยวอยู่ในประเทศสเปน

บัดนี้ล่วงเลยมาแล้วสามปีนับแต่โพลได้ยิน "เสียงพระเจ้าทรงเรียกเธอ" เธอกลับไม่เป็นสุขใจอีกเพราะเธอไม่รู้ว่า จะทำอะไรดี เธอพยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นหลายทาง และยังคงศึกษาเล่าเรียนต่อไป

ฟลอเรนซ์ได้รับความยกย่องในสังคมนั้นอย่างมาก และเป็นที่ยินยอมของคนทั่วไป ชายหนุ่มร่ำรวยอีกผู้หนึ่งคือ ริชาร์ด มอนตัน ไมล์ ได้หลงรักเธอและต้องการสมรสกับเธอ แต่เธอเพียงแต่ล้อเล่นกับเขา โพลได้มองเห็นความทุกข์ยาก, โรคภัยไข้เจ็บและทรมานในพวก

how this was to be done. She spent all her free time with the poor and sick around their estates and did not want to leave when it was time to go to London for gay parties.

In 1844, when Flo was 24 years old, she knew that her life lay with the sick people in hospitals. She asked Dr. Ward Howe, a great American philanthropist who was visiting in their home, if he thought it would be suitable for her to devote her life to hospitals. He told her to follow her heart. Quietly, by herself, she would visit hospitals and read what few reports there were on health.

Florence knew she could not mention hospitals to her parents. Hospitals were only for the poor who had no place to go when they were ill. Flo was shocked and dismayed at all she saw. The buildings were old, drafty, dirty and falling to pieces. The walls were damp and green with mold. Many of the patients just lay on mats on the floor, the only covering a cloth they had brought with them. There were no nurses. Any woman working there was a charwoman, the relative of a patient, or a woman from the streets. Many of them were drunk and disorderly. There was no clean bedding, no good food, no sanitation, no medicine and, of course, no ether or anesthesia of any kind. Florence studied every book she could find about medicine and the care of the sick.

คนยากจนในประเทศอังกฤษ เธอรู้สึกว่าการที่พระเจ้าทรงเรียกนี้เพื่อช่วยเขา แต่เธอยังไม่รู้ว่า จะทำด้วยวิธีใดเธอใช้เวลาว่างอยู่กับคนเจ็บป่วย และยากจนที่อาศัยอยู่ในที่ดินของครอบครัว และเมื่อถึงเวลาที่จะไปร่วมงานสังคมที่หรูหรา ในกรุงลอนดอนก็ไม่อยากไป

ในปี 1844 เมื่อฟลออายุได้ 24 ปี เธอรู้ว่าชีวิตของเธอต้องอยู่กับคนเจ็บป่วยในโรงพยาบาล เธอจึงถาม ดร. วอร์ดโฮ ชาวอเมริกันใจบุญผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งได้มาเยี่ยมครอบครัวขณะนั้นว่าเธอจะใช้ชีวิตทำงานในโรงพยาบาลจะเหมาะสมหรือไม่ ชาวอเมริกันผู้นี้จึงบอกให้เธอดำเนินตามความรู้สึกนึกคิดของตน เธอจึงไปตามโรงพยาบาลต่าง ๆ และอ่านรายงานเท่าที่มีอยู่เกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บ

ฟลอเรนซ์รู้ว่าตนไม่ควรเอ่ยเรื่องโรงพยาบาลให้บิดามารดาฟัง โรงพยาบาลมีไว้สำหรับคนยากจนผู้ซึ่งไม่รู้ว่าจะไปทางไหนเมื่อเจ็บป่วย โฟลตกใจและเศร้าเมื่อเห็นสภาพแห่งโรงพยาบาล อาคารเก่า ๆ , อับลม, สกปรก, สลัดหักพัง ฝาผนังเปียกชุ่มและเขียวไปด้วยรา คนไข้ส่วนมากนอนบนเสื่อและพื้น มีผ้าห่มผืนเดียวที่นำติดตัวมา ไม่มีนางพยาบาล มีแต่คนไข้ญาติหญิงคนไข้หรือไม่ก็หญิงโสเภณี หลายคนติดสุราและไม่เป็นระเบียบเหลวแหลก ไม่มีเตียงนอนที่สะอาด, ไม่มีอาหารดี, ไม่มีการสุขาภิบาล ไม่มียารักษาโรค และไม่มีอิเธอร์หรือยาสลบแต่ประการใด ฟลอเรนซ์พยายาม

Florence was allowed to “help” when any of her relatives were ill. No one mentioned the word “nursing.” She cared for a new baby whose mother had died, her young cousin, and finally her old nurse and one of her grandmothers during their last illness. Florence had proved that she was capable and competent. But she knew now that real training was necessary to become a nurse. Because her family knew the head physician, Flo at last asked to go to Salisbury Infirmary for three months to study nursing.

It was if she had thrown a bomb. “What did you say?” asked Mrs. Nightingale, half rising from her chair.

“I said I want to go to the Salisbury Infirmary for three months to study nursing,” answered Florence.

“Nursing! Are you mad? How dare you suggest it!”

“You can’t leave me, I’ll be all alone. You want to shut me out of your life. I hate you,” screamed Parthe.

“Certainly not, Florence,” said her father stiffly.

“You will disgrace us, I’ll never be able to look people in the face again. You can’t. You can’t. Such

ศึกษาหนังสือทุกเล่มเท่าที่พบเกี่ยวกับยารักษา
โรคและการพยาบาลคนป่วย

ฟลอเรนซ์ได้รับอนุญาตให้ “ช่วยเหลือ” เมื่อ
ญาติคนใดเจ็บป่วย ไม่มีใครพูดถึงการพยาบาล
เลย เธอดูแลเด็กเกิดใหม่ที่มารดาตาย
ลูกที่ลูกน้องที่ป่วยและในที่สุด แม่มมเก่าแก่
และยายอีกผู้หนึ่งในการเจ็บป่วยครั้งสุดท้าย

ฟลอเรนซ์ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเธอมี
ความสามารถ, ทำการได้ เธอรู้ว่าการเป็นนาง
พยาบาลต้องได้รับการอบรมศึกษาอย่างจริงจัง
เนื่องจากว่าครอบครัวของเธอรู้จักกับ

นายแพทย์ใหญ่ โพลจึงขออนุญาตไปอยู่ที่
โรงพยาบาลเซลลิสเบอร์รี่เป็นเวลาสามเดือนเพื่อ
ศึกษาวิชาพยาบาล

การกระทำนี้เปรียบเสมือนเธอขว้างลูกระเบิด
มิตซิสในตึงเกลดลูกจากเก้าอี้ถามว่า “ลูกพูดว่า
อย่างไรนะ?”

ฟลอเรนซ์ตอบ “ลูกขออนุญาตไปยัง
โรงพยาบาลเซลลิสเบอร์รี่เป็นเวลาสามเดือน
เพื่อศึกษาวิชาพยาบาล”

“วิชาพยาบาล ลูกวิตถจริตไปแล้วหรือ ทำไมลูก
จึงกล้าขอเช่นนั้น”

ปาร์เธตะโกนว่า “น้องไปไม่ได้, พี่จะต้องอยู่คน
เดียวเปลี่ยวใจ น้องจะตัดขาดจากพี่หรือ พี่
เกลียดน้องจริงๆ ”

บิดาของเขาพูดอย่างหนักแน่นว่า “ฟลอเรนซ์
พออนุญาตให้ไม่ได้”

มารดาพูด “ลูกจะทำให้พ่อแม่อับอายขายหน้า
แม่จะดูหน้าคนอื่นเขาอีกไม่ได้แล้ว ลูกจะทำ

low, immoral people,” said her mother, and then she fainted.

“You are mean and hateful. Yes, and I think really evil and bad to want to associate with the scum of the earth,” cried Parthe and she struck Flo across the face.

“Florence, help your mother,” said Mr. Nightingale. “I am disgusted with you. Why must you forever try to be different from other girls?”

“It’s just that I feel I must help the poor and sick,” replied Florence.

“You can do it some other way. For a girl with your advantages, education and prospects there is enough to keep you busy here,” replied her father.

“Who will want to marry me, if they know that you are a nurse?” said Parthe.

After that her mother would not let Flo out of the house alone. Parthe was always with her, or a servant to watch her. Flo began to study Government books on Public Health and such hospital reports as she could find. She read in secret. She got up before it was light, wrapped herself in a blanket and hoped that no one would see the light from her candle. She put her information into many notebooks.

เช่นนั้นไม่ได้ ไม่ได้จริง ๆ เพราะคนป่วยเหล่านั้นเป็นคนต่ำช้าเลวทราม” แล้วมารดาที่เป็นลมฟูบลงไป

ปาร์เธเอามือตบหน้าฟลอเรนซ์แล้วตะโกนว่า “น้องเป็นคนต่ำช้า และน่าเกลียดมาก การที่จะไปสมาคมกับคนชั้นต่ำเช่นนี้เป็นการบัดสีและชั่วร้ายจริง ๆ”

มร. ไนติงเกิลพูดว่า “ฟลอเรนซ์จงช่วยแม่ของเจ้า พ่อเกลียดหน้าเจ้าจริง ๆ ทำไมลูกจึงพยายามที่จะทำตนให้แตกต่างจากเด็กหญิงคนอื่น ๆ”

ฟลอเรนซ์ “เป็นเพราะลูกรู้สึกในใจว่าจะต้องช่วยเหลือคนยากจนและเจ็บป่วย”

บิดา “ลูกอาจทำการช่วยเหลือได้โดยวิธีอื่น ลูกเป็นคนมีโอกาสดี, มีการศึกษาและอนาคต รุ่งโรจน์ย่อมมีการงานมากเพียงพอที่จะทำได้ภายในครอบครัวของเรา”

ปาร์เธ “ใครเล่าจะมาสมรสกับพี่ ถ้าเขารู้ว่าน้องประกอบอาชีพเป็นนางพยาบาล”

นับแต่นั้นมา มารดาไม่ยอมให้โฟลออกจากบ้านแต่ลำพัง ปาร์เธต้องไปด้วยเสมอหรือไม่ก็ต้องมีคนใช้คอยระวัง โฟลได้เริ่มอ่านหนังสือเกี่ยวกับอนามัยที่รัฐบาล จัดทำขึ้น และอ่านรายงานของโรงพยาบาลต่าง ๆ เท่าที่จะหาได้ เธออ่านในที่ลับ ๆ ตื่นขึ้นแต่ดึกและเอาผ้าห่มนอนบังเพื่อมิให้ใครเห็นแสงสว่างของเทียนที่เธอจุดขึ้นอ่านหนังสือ ข้อความที่เป็นประโยชน์ เธอได้บันทึกไว้ในสมุดหลายเล่ม

Mrs. Nightingale put Florence in charge of part of the housekeeping to keep her in the house. She had to count sheets and napkins and see to the polishing of silver. She was allowed to “help” if anyone was ill in the villages or on their estates.

In 1847 Florence went abroad with Mr. and Mrs. Bracebridge, friends of her family. At this time she had a mystical experience – a direct revelation from God – to submit to her parents and eventually her greatest work would be blessed.

In Rome, Florence met Mr. and Mrs. Sidney Herbert who were interested in hospital reform. Flo, with her knowledge gained from her early morning study, was an expert. She was particularly interested in the hospital at Kaiserwerth, Germany. It was run by a Protestant religious group and she hoped to go there to study. But 1848 was a year of revolution in Germany. So that year the Bracebridges, with Florence went to Egypt and then to Greece. This was to get away from home again because Florence had finally told Richard Milnes she could not marry him. He had waited for her for nine years.

While in Athens, Florence rescued a baby owl from some Greek boys who were tormenting it. The little

มิสซิสในดิงเกิล ได้มอบหน้าที่ดูแลบ้านเรือน บางอย่างให้ฟลอเรนซ์เพื่อบังคับให้เธออยู่แต่ในบ้าน เธอต้องนับผ้าปูที่นอน และผ้าเช็ดปาก และควบคุมการขัดเครื่องเงิน ถ้ามีคนป่วยในหมู่บ้านหรือในที่ดินของครอบครัว เธอก็ได้รับอนุญาตให้ออกทำการช่วยเหลือได้

ในปี 1847 ฟลอเรนซ์เดินทางไปต่างประเทศกับมร. และมิสซิสเบรชบริจ มิตรสหายของตระกูล ในตอนนี้เอง เธอได้มีประสบการณ์มหัศจรรย์ ก็เป็นการสำแดงโดยตรงจากพระเจ้า คือให้ยอมอ่อนน้อมต่อบิดามารดา แล้วในที่สุดงานอันยิ่งใหญ่ของเธอได้รับพระพร เมื่ออยู่ในกรุงโรม ฟลอเรนซ์ได้พบกับ มร. และมิสซิสซิดนีย์ เฮอร์เบิร์ต ผู้สนใจในการปฏิรูปโรงพยาบาล โพลผู้ได้รับความรู้สึกจากการศึกษาในตอนเช้าครูเป็นผู้เชี่ยวชาญแล้ว เธอมีความสนใจเป็นพิเศษในโรงพยาบาลที่ไกเซอร์เวิร์ท ประเทศเยอรมัน จัดดำเนินการโดยคณะโปรเตสแตนต์ เธอตั้งใจจะไปศึกษาที่นั่น แต่ในปี 1848 เกิดปฏิวัติในประเทศเยอรมัน ดังนั้นในปีที่กล่าว ครอบครัวเบรชบริจพร้อมด้วยฟลอเรนซ์จึงไปประเทศอียิปต์แล้วก็ไปประเทศกรีก ทั้งนี้ก็เพื่อไปเสียให้พ้นจากครอบครัว เพราะฟลอเรนซ์ได้บอกกล่าวถึงเป็นครั้งสุดท้ายแก่ริชาร์ด มิสเนสว่าเธอไม่สามารถที่จะสมรสกับเขาได้ เขาได้คอยเธอมาเป็นเวลานานถึง 9 ปี

ขณะที่อยู่ในกรุงเอเธนส์ ฟลอเรนซ์ ได้ช่วยชีวิตลูกนกเค้าแมวมาให้พวกเด็กกรีกทรมาน ลูกนก

owl was very fierce. Flo would hypnotize it to quiet it so the tiny creature would go back into its cage. When it was tame Flo carried it around in her jacket pocket.

On the way home the Bracebridges went to Germany and Florence spent two weeks at Kaiserwerth as she had longed to do for ten years. She found it a model institution of 100 beds with an orphanage, a primary school and an industrial school attached.

When Florence got home and her family found out that she had been to Kaiserwerth, they were very angry.

Her mother scolded and cried.

Parthe had hysterics and fainted.

They said Flo hated her family and must be forced to stay home.

She could look after the flowers in the living rooms.

For six months she must do nothing but be a companion to Parthe.

Parthe was very jealous of her younger sister because

Flo was interested in so many things.

She knew many important people.

She was witty and gay.

People liked Flo better than they did Parthe.

Florence was a great success wherever she went.

เค้าแมวนี่ดุร้ายมาก โพล ใช้ชีวิตสกคจิตใจให้มันเชื่อง แล้วมันก็กลับเข้าไปในกรงของมัน เมื่อมันเชื่องแล้ว โพลก็นำมันติดตัวไปไหน ๆ ได้โดยใส่กระเป๋าสื่อของเขา

จากกลับบ้าน ครอบครัวเบรชบริจได้ไปประเทศเยอรมัน และฟลอเรนซ์ได้ใช้เวลาสองสัปดาห์ที่ไกเซอร์เวิร์ทซึ่งเขาตั้งใจไว้นาน 10 ปีมาแล้วว่าจะทำการศึกษาที่นี่ เธอได้เห็นว่าการศึกษานี้เป็นตัวอย่างที่ดีมีถึง 100 เตียง พร้อมด้วยโรงเรียนเลี้ยงเด็กกำพร้า นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนอนุบาล และโรงเรียนอุตสาหกรรมด้วย

เมื่อฟลอเรนซ์กลับถึงบ้าน และครอบครัวของเธอรู้ว่าเธอได้ไปที่ไกเซอร์เวิร์ทมาด้วยจึงโกรธเคืองมาก

มารดาได้ดุว่าและร้องไห้

ปาร์เธร้องไห้หนักจนเป็นลม

เขาพูดกันว่าโพลไม่พอใจครอบครัว ฉะนั้นจะต้องบังคับให้อยู่แต่ในบ้าน

โพลต้องทำหน้าที่ดูแลดอกไม้ในห้องรับแขกตลอดเวลาหกเดือนมิได้ทำอะไรเลยนอกจากเป็นเพื่อนเล่นกับปาร์เธ

ปาร์เธอิจฉาน้องสาวของเธอมากเพราะโพลสนใจในหลายสิ่ง

เธอรู้จักคนสำคัญ ๆ มาก

เธอเป็นคนปัญญาไวและร่าเริง

ประชาชนชอบโพลยิ่งกว่าชอบปาร์เธ

ไม่ว่าฟลอเรนซ์จะไปทางไหน เธอได้รับความสำเร็จทุกอย่าง

She had many proposals of marriage. She could have had many more proposals from those who admired her if she had so much as fluttered her long eyelashes.

Parthe lived in Flo's shadow.

If Flo went off to a hospital what life would Parthe have?

Parthe became very demanding. She screamed and fainted to make Flo do what she wanted. Parthe was now 32 years old but still acted like a child. Mr. and Mrs. Nightingale treated both girls as if they were only ten years old.

In 1851 interest in hospital reform became fashionable. Florence finally said she would take Parthe, who was ill – or thought she was – to Carlsbad, leave her there for a three months cure, and she would go on to Kaiserwerth for study. Her mother and Parthe did not like it, but Flo made up her mind and she went. At least, said her mother, no one would know where she was.

At Kaiserwerth Flo learned what true devotion to duty was. Here she said she learned to love life, and to work to save it. When she passed her examination it was with the highest mark ever given to anyone.

โพลได้รับคำขอสมรสหลายรายเธออาจได้
รับคำขอสมรสมากกว่านี้จากบรรดาผู้ที่ชมเชย
เธอ หากเธอเพียงทอดสะพานให้เล็กน้อย
ปาร์เธดำเนินชีวิตภายใต้ร่มเงาของโพล
ตลอดเวลา

ถ้าโพลไปอยู่โรงพยาบาลเสีย ปาร์เธจะดำเนิน
ชีวิตประการใด?

ปาร์เธพยายามเรียกร้องเอาหลายอย่าง ถ้าปาร์เธ
ต้องการบังคับให้โพลทำอะไรตามใจของตน
เขาก็ใช้วิธีร้องไห้และเป็นลม ขณะนี้ปาร์เธมี
อายุ 32 ปี แล้ว แต่ยังประพฤติดนเหมือนกับเด็ก
ๆ มร. และมิสซิสไนติงเกิล ปฏิบัติต่อลูกทั้ง
สองคนนี้เหมือนกับว่าเขามีอายุเพียงสิบขวบ
เท่านั้น

ในปี 1851 ความสนใจเกี่ยวกับปฏิรูป
โรงพยาบาลได้กลายเป็นที่นิยมกันทั่วไป ใน
ที่สุดฟลอเรนซ์ได้พูดว่าเขานำปาร์เธไปยัง
เมืองคาร์ลสแบด เพื่อเอาไปพักฟื้นรักษาตัวเสีย
สัก 3 เดือน เพราะปาร์เธเข้าใจว่าตนป่วย
ส่วนตัวของเขาจะเดินทางไปไกเซอร์เวิร์ทเพื่อ
ศึกษา มารดาและปาร์เธไม่อยากจะทำตาม แต่
โพลได้ตัดสินใจเด็ดเดี่ยวจึงได้ไป มารดาจึง
กล่าวว่อย่างไรก็ดี คงจะไม่มีใครรู้ว่าฟลอเรนซ์
ไปไหน

ที่ไกเซอร์เวิร์ท โพลได้เรียนรู้ที่จะสนใจต่อการ
งานอย่างจริงจัง ณ ที่นี้เธอเล่าว่าเธอได้เรียนรู้จัก
รักชีวิตและทำงานเพื่อจะรักษาสิ่งมีชีวิตให้รอด
ครั้งเมื่อถึงคราวสอบไล่เธอก็ได้คะแนนสูงสุด
กว่าใคร ๆ ในประวัติศาสตร์

Flo's mother and Parthe would hardly speak to her all the way back to England, but she did not despair. She knew what God wanted her to do with her life. She would become a nurse, even if she grew old before her parents would let her do more than give some soup to a sick tenant.

She must give another six months to Parthe.

Walking with her, sewing with her, painting pictures with her, never leaving her for a moment.

If she went away alone, Parthe would scream and swear at Flo. She would have hysterics and faint and say it was all Flo's fault.

One day Flo received a letter. "Here is some news in which you may be interested. 'The Institution for the care of Sick Gentlewomen in Distressed Circumstances' wants to move. They need a larger place. They want to reorganize. They need a new superintendent. Will you come and take charge!"

Here was Flo's chance. Without telling her family, she applied. She was accepted. When her mother and Parthe found out about the new position they were so angry they could not speak. They could not think of Flo going to London all by herself. She had to remind her mother that she was now 33 years old. Flo looked so young and beautiful everyone thought she was 20. She still wore beautiful clothes. Her hair curled. Her eyes sparkled. She liked to go to parties.

มารดาและปาร์เธไม่ใคร่พูดจาอะไรกับเธอ ตลอดเวลาที่เดินทางกลับประเทศอังกฤษ แต่เธอก็มิได้ตกใจอะไร เธอรู้ว่าพระเจ้าต้องการให้เธอทำอะไรกับชีวิตของเธอ เธอจะต้องเป็นนางพยาบาล แม้ว่าเธอจะต้องแก่ชรามาก่อนบิดามารดาอนุญาตให้ทำอย่างอื่น ๆ นอกจากให้อาหารแก่คนชานาที่ป่วยเจ็บเท่านั้น

เธอจะต้องไปอยู่กับปาร์เธอีกหกเดือนเดินเที่ยวด้วยกัน, เย็บผ้าด้วยกัน วาดภาพด้วยกัน ไม่ทิ้งเธอไว้แต่ลำพังผู้เดียวเลย

ถ้าโฟลจะไปไหนแต่ลำพัง ปาร์เธจะร้องตะโกนและแข่งคำโฟล ปาร์เธจะร้องไห้และเป็นลมสลบไป แล้วจะโทษว่าเป็นความผิดของโฟล

วันหนึ่ง โฟลได้รับจดหมายฉบับหนึ่งมีข้อความว่า "ต่อไปนี้เป็นข่าวดีที่เชื่อว่าเธอคงจะสนใจ คือสถาบันสำหรับการรักษาสุขภาพสตรี เจ็บป่วยผู้ยากจนต้องการจะย้ายสถานที่ไปแห่งอื่น คือต้องการที่กว้างขวางขึ้น ต้องการปรับปรุงใหม่ ต้องการผู้อำนวยการใหม่ เธอจะมารับตำแหน่งนี้ได้ไหม"

นี่เป็นโอกาสดีของโฟล เธอได้ตอบรับไปโดยไม่บอกให้ครอบครัวทราบ ทางสถาบันนั้นก็รับเธอเข้าทำงาน เมื่อมารดาและปาร์เธรู้เรื่องว่าโฟลได้ตำแหน่งใหม่ก็โกรธ พุดไม่ออกเขาทั้งสองไม่คิดว่าโฟลจะไปกรุงลอนดอนได้ตามลำพัง โฟลจึงเตือนมารดา ให้รู้ว่าบัดนี้ตนมีอายุได้ 33 ปีแล้ว แต่เธอยังดูสาวและสวยราวกับว่าอายุ 20 ปีเท่านั้น เธอสวมเครื่องแต่งกายงาม ๆ

Finally, Mr. Nightingale gave in.

“Yes Flo. You may go to London,” said her father.

“Father, you are a darling,” cried Flo throwing her arms around him.

“How can you let her do this terrible thing,” said her mother. “I will never consent.”

“How can you leave me by myself?” and Parthe stamped her foot and kicked the chair.

“But Flo,” said her father, “you must take a chaperone with you.”

“Oh yes, yes father.”

“It must be someone respectable and trustworthy who will be with you all the time.”

“Oh yes, father.”

“Then you must take your personal maid.”

“Oh yes, yes.”

“You will need someone to look after your clothes.”

“Who is going to pay for all this,” said her mother.

“I can use my clothes allowance.” Said Flo.

“Nonsense,” sniffed her mother. “What will you use for clothes?”

“I can give you an allowance of £500 a year,” said Mr. Nightingale.

“No one gives me £500,” said Parthe. “It’s not fair.”

ผมของเธอหยักโศก ตาของเธอเปล่งแสงเป็นประกาย เธอชอบไปในงานรื่นเริงต่าง ๆ

ในที่สุด มร. ไนติงเกลยอม

บิดาพูดว่า “โพล, ลูกไปกรุงลอนดอนได้”

โพล โผล่เข้ากอดบิดาแล้วร้องว่า “คุณพ่อซึ่งเป็นที่รักของลูก”

ฝ่ายมารดา “ทำไมเธอจึงยอมให้ลูกทำการร้ายแรงเช่นนี้ ดิฉันจะไม่ยอมเป็นอันขาด”

ปาร์เธกระพือเท้าและเตะเก้าอี้ “ใจคอน้องจะทิ้งพี่ไว้คนเดียววี”

บิดา “แต่โพล, ลูกจะต้องเอาพี่เลี้ยงไปด้วย”

“อ้อ, ได้ซิคะ คุณพ่อ”

“ลูกจะต้องมีคนที่น่าเคารพและวางใจได้อยู่กับลูกตลอดเวลา”

“ลูกแล้ว, คุณพ่อ”

“ลูกจะต้องเอาคนใช้ไปด้วยหนึ่งคน”

“ลูกแล้ว คุณพ่อ”

“ลูกจะต้องมีคนที่จะซักรีดเสื้อผ้า”

มารดา “ใครจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เหล่านี้เล่า?”

โพล “ลูกจะใช้เงินงบประมาณสำหรับเครื่องแต่งกาย”

มารดาพูดอย่างไม่พอใจ “ไม่ได้, แล้วจะเอาอะไรซื้อเสื้อผ้าเล่า?”

มร. ไนติงเกลพูด “พ่อจะให้ปีละ 500 ปอนด์”

ปาร์เธ “หนูไม่เห็นได้ 500 ปอนด์เลย ไม่เป็นการยุติธรรมเลย”

So Florence went to London with her maid and her chaperone. She would receive no salary and must pay all her expenses herself. £500 would be worth only about 28,000 baht – not very much for a society lady in England.

Flo was very happy.

She put the hospital in order.

It was clean and pleasant.

There was a diet kitchen.

The nurses were not permitted to go off duty unless there was a replacement. There were classes for nurses.

Flo ordered hospital supplies; sheets, gowns, uniforms, dressings, in large quantities. She also had big orders of medicine and had her own pharmacist. She established a routine. She was used to having the servants at home obey her, so the servants in the hospital recognized the authority in her voice.

The place became the best hospital in England. Flo reduced expenses. The women who came to the hospital did not want to go away. Flo had to make a rule that they could not stay more than two months. If the patients needed more convalescent time, Flo would pay for it out of her own pocket.

In 1854 the Crimean War broke out.

Big Russia was fighting little Turkey.

England and France decided to help Turkey.

ดังนั้นฟลอเรนซ์จึงออกเดินทางไปกรุง

ลอนดอนพร้อมกับคนใช้และพี่เลี้ยง

เธอไม่มีเงินเดือนและต้องออกค่าใช้จ่ายส่วนตัว
ทั้งสิ้น เงิน 500 ปอนด์คิดเป็นเงินไทยปัจจุบัน
ก็ราว 28,000 บาท ไม่มากมายนักสำหรับหญิง

สังคมในกรุงลอนดอน

โพลเป็นสุขมาก

เธอจัดโรงพยาบาลเป็นระเบียบเรียบร้อย

สะอาดสะอาดและน่าดู

มีโรงครัวปรุงอาหารหนึ่งห้อง

บรรดานางพยาบาลไม่ได้รับอนุญาตให้ออกเวร
เว้นแต่จะมีคนทำแทน มีการอบรมนางพยาบาล
โพลได้สั่งซื้อเวชภัณฑ์ เช่น ผ้าปูเตียง ผ้าเช็ดตัว
เสื้อคลุม เครื่องแบบและเครื่องแต่งบาดแผล
จำนวนมาก เธอสั่งซื้อยาจำนวนมาก และจัดให้
มีเภสัชกรของตนเอง กำหนดหน้าที่ประจำวัน
ให้ทุกคน เธอเคยควบคุมคนใช้ในบ้านมาแล้ว
ดังนั้น ลูกมือที่มีอยู่ในโรงพยาบาลก็ทำตามการ
บังคับบัญชาของเธอ

สถานที่แห่งนี้กลายเป็นโรงพยาบาลดีที่สุดใน

ประเทศอังกฤษ เธอประหยัดค่าใช้จ่าย พวก
ผู้หญิงที่มายังโรงพยาบาลไม่อยากจะจากไป

โพลตั้งข้อบังคับว่าเราจะอยู่เกินสองเดือนไม่ได้
ถ้าคนไข้ใดต้องการพักผ่อนให้นานออกไป โพล
ก็ออกค่าใช้จ่ายให้

ในปี 1854 เกิดสงครามไครเมีย มหาอำนาจ
รัสเซียรบกับประเทศตุรกีซึ่งเป็นประเทศเล็ก
อังกฤษและฝรั่งเศสจึงตกลงใจช่วยตุรกี

Many newspaper men went to the battle area to tell the people in England about the war. They also told them about the terrible condition of the wounded soldiers.

The hospitals were only deserted, tumbled-down buildings.

Soaked with rain, green with mold, hung with bats, and over-run with rats as big as cats.

The rats would bite the wounded soldiers too weak to push them away. Some soldiers could not even get into the building but lay uncovered in the mud on the ground.

In the hospital at Scutari there were no beds, no blankets, no dressings. Most of the wounds were not even cleaned out with water, for there was not enough water. Cholera had broken out. More soldiers died from wounds and disease than were killed in the war. The French had better military hospitals staffed by nuns. When the people of England heard about these conditions they were very angry. They told the Minister of War to do something about it.

The Secretary of War was Sidney Herbert. Florence had met him in Rome and the families had been friends ever since. He wrote to Florence asking her to organize some nurses to go to Crimea at Government expense and with Government sanction.

ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ได้ไปยังสนามรบเพื่อ
รายงานข่าวการรบให้คนในประเทศอังกฤษ
ทราบถึงการรบ และได้รายงานสภาพอันน่า
ทรมานของทหารที่บาดเจ็บ
โรงพยาบาลรักษาทหารป่วย ในสนามรบมีแต่
สถานที่ที่ถูกทอดทิ้งให้ร้างตัวอาคารสลักหักพัง
ฝนตกเปียก
ราชันจนเขียวไปหมด
มีค้างคาบเกาะอยู่ทั่วไป
มีแต่หนูตัวโตเท่าแมววิ่งพล่านทั่วไป
หนูจะกัดกินทหารที่บาดเจ็บอ่อนเพลียจนไม่
สามารถจะจับไล่หนูได้ ทหารบางคนไม่อาจ
เข้าไปในอาคารได้ต้องนอนเปลือยกายอยู่ใน
โคลนตมบนพื้นดิน
ในโรงพยาบาลที่เมืองสคูตารีไม่มีเตียงคนไข้,
ผ้าห่มนอน, เครื่องแต่งบาดแผลส่วนมากมิได้
ใช้น้ำชำระ เพราะไม่มีน้ำเพียงพอ เกิดโรคหิ
วาระบาด ทหารตายจากบาดแผลสกปรก และ
โรคระบาดยิ่งกว่าตายในการรบ ฝรั่งเศสมี
โรงพยาบาลทหารดีกว่า เพราะพวกเขามี
เจ้าหน้าที่ประจำ เมื่อประชาชนในประเทศ
อังกฤษได้ยื่นสภาพการณ์เหล่านี้เขาก็โกรธ
เคืองมาก จึงได้บอกให้รัฐมนตรี
กระทรวงกลาโหมจัดการปรับปรุงโดยด่วน
รัฐมนตรีกลาโหมขณะนั้นคือ ซิดนีย์ เฮอร์เบิร์ต
ฟลอเรนซ์ได้เคยรู้จักกับเขาในกรุงโรม และ
ครอบครัวทั้งสองได้กลายเป็นมิตรกันนับแต่
นั้นมา เขาจึงเขียนจดหมายถึงฟลอเรนซ์ขอร้อง
ให้เธอจัดตั้งกองนางพยาบาล เพื่อไปทำการใน

Florence had already been thinking about the lack of nursing. She wrote Mr. Herbert that she would go. The Government appointed Florence “Superintendent of Female Nursing of the General Military Hospitals.” It was a sensation. No woman had ever been active in the army. Florence became famous overnight. Flo’s parents said she must take Mr. and Mrs. Bracebridge along with her for chaperones, and she did.

Florence set up a recruiting station for nurses in London.

Many women applied but most were unsuitable. Finally 38 women – all of whom had had some nursing experience – were chosen. They were given grey uniforms and white caps. They had only four days to get ready to go. Florence was to have complete authority over the band of nurses. They became known as “Miss Nightingale’s Women.” Many people in England thought it was a crazy expedition and scoffed at it. Only a few friends saw them off from London Bridge for France.

In France it was different.

The French people cheered them and scattered flowers.

แคว้นไครมิน โดยรัฐบาลจะออกค่าใช้จ่ายและ รัฐบาลเป็นผู้อนุมัติ

ฟลอเรนซ์ได้ครุ่นคิดถึงการขาดแคลนการ พยาบาลอยู่แล้ว เธอจึงตอบรับกับ มร.เฮอ์เบิร์ต ว่าจะออกไปทำการทางราชการจึงประกาศ แต่งตั้ง ฟลอเรนซ์ให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ใหญ่ นางพยาบาลของโรงพยาบาลทหารบก ขาวนี้ทำให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นทั่วไป เพราะ ไม่มีสตรีใดเคยทำงานในกองทัพบกเลย ฟลอ เรนซ์จึงกลายเป็นคนมีชื่อเสียงขึ้นทันที บิดา มารดาจึงบอกให้โฟลนำ มร. และมิสซิสเบรชบ ริจไปทำหน้าที่คุ้มครองเธอ ๆ ก็ยินยอม

ฟลอเรนซ์จึงเปิดสถานที่รับอาสาสมัครนาง พยาบาลขึ้นในกรุงลอนดอน

มีหญิงหลายคนสมัคร แต่ส่วนมากไม่เหมาะสม ในที่สุดก็เลือกไว้ได้ 38 คน ล้วนแต่เคยทำการ พยาบาลมาแล้ว พวกนี้ต้องแต่งเครื่องแบบสีเทา สวมหมวกเก็บสีขาว ให้เวลาสี่วันที่จะเตรียม ตัวออกเดินทาง ฟลอเรนซ์ได้รับมอบอำนาจ เต็ดขาดที่จะบังคับบัญชาคณะนางพยาบาล คน ทั่วไปเรียกว่า “คณะสตรีมิสในดิงเกิล” คน จำนวนมากในประเทศอังกฤษคิดว่าโครงการนี้ บ้า จึงเยาะเย้ยต่าง ๆ นานา มีมิตรสหายจำนวน น้อยที่ไปส่งที่ท่าเรือเพื่อไปประเทศฝรั่งเศส ส่วนที่ฝรั่งเศสนั้นมีเหตุการณ์แตกต่างกัน ออกไป

ชาวฝรั่งเศสแสดงความชื่นชมยินดีและโปรย ดอกไม้ต้อนรับ

Porters would take no money for carrying their luggage.

Hotels would take no money for their lodging.

The railroads would take no money for their tickets across France.

In Marseilles, Florence bought a large supply of medicines and necessities for a hospital. She took these things right along with her. The party sailed from Marseilles on October 27th in the **Vectis**. It was a dilapidated old ship, dirty and full of bugs.

They ran into a storm and had to shelter at the island of Malta. Everyone was seasick.

They finally got to Constantinople (now called Istanbul) on November 3rd. They were to go to the Barracks Hospital across the Bosphorus at Scutari. There had been a big battle five days before and many wounded soldiers were expected.

Florence and her brigade of nurses were horrified at what they saw. Surrounded by a sea of mud, one part of the barracks had been burned out and another part had been used as a stable for horses.

There were cellars but they were like dens for animals. In them lived many women and children.

Some were the wives of the soldiers and others were street women and camp followers. They were

คนรับจ้างขนส่งของไม่คิดค่าขนหีบห่อของพวกนางพยาบาล

โรงแรมไม่เก็บเงินค่าที่พักอาศัย

การรถไฟไม่เก็บเงินค่าโดยสารข้ามประเทศฝรั่งเศส

ที่เมืองมาร์เซิลล์ ฟลอเรนซ์ได้ซื้อยาและสิ่งจำเป็นอื่น ๆ สำหรับโรงพยาบาลจำนวนมาก และนำสิ่งที่ซื้อติดตัวไปด้วย คณะของเธอออกเดินทางจากเมืองมาร์เซิลล์ในวันที่ 27 ตุลาคม โดยเรือเวคตีสเป็นเรือเก่าคร่ำคร่าเกือบจะพังอยู่แล้ว ทั้งเก่ามากและเต็มไปด้วยตัวแมลงนำรังเกียจต่าง ๆ

ขณะเดินทางเกิดพายุใหญ่เรือต้องไปหลบภัยอยู่ที่เกาะมัลต้า ทุกคนเมาคลื่น

ในที่สุด เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน ได้มาถึงคอนสแตนติโนเปิล (ปัจจุบันชื่ออิสตันบูล) พวกคณะนางพยาบาลจะต้องไปประจำโรงพยาบาลกองทัพกโดยข้ามช่องแคบบอสฟอรัสที่สะดวก ก่อนหน้านั้นห้าวันได้เกิดการรบใหญ่ ฉะนั้นจึงมีทหารบาดเจ็บจำนวนมาก

ฟลอเรนซ์และคณะนางพยาบาลตกใจเมื่อได้เห็นสภาพการณ์เข้า คือส่วนหนึ่งของค่ายทหารถูกเพลิงไหม้ ส่วนอีกด้านหนึ่งได้ใช้เป็นคอกม้า ค่ายนี้ตั้งอยู่กลางทะเลโคลนตม

มีห้องหลาย ๆ ห้องใต้ดิน โรงพยาบาลมีสภาพเหมือนถ้ำขังสัตว์หญิงและเด็กจำนวนมากอาศัยอยู่ใต้ดิน

บางคนเป็นภริยาของพวกทหารและบางคนก็เป็นหญิงโสเภณี บางคนก็เป็นพวกที่ติดตาม

waiting to take money off the dead soldiers. Florence cleared them out. She gave them better quarters away from the hospital and set them to work washing clothes.

There were army medical supplies but they were locked up.

“I want a roll of bandages and a tourniquet to stop bleeding.”

“Fill out these five forms for the bandages. I cannot give out a tourniquet.”

“Where can I get one?”

“In the other building, upstairs to the left.”

“These forms for the bandages must be signed.”

“No, no, by the doctor in the ward, then by the head of the Department.”

“He’s not here. He went to Constantinople this morning.”

“I’m sorry. I can’t give you any bandages.”

“Can’t you give me just a little to save this patient’s life. I’ll pay for it myself.”

“I cannot give out government property without an officially signed order. When the orders are signed, I will send to the Quartermaster, eight kilometers away, and request a roll of bandages.”

กองทัพซึ่งคอยจะแย่งเงินตามกระเป๋าของทหารที่ตาย ฟลอเรนซ์ได้จัดให้บุคคลเหล่านี้ออกไปอยู่นอกบริเวณโรงพยาบาล ในที่อยู่ที่เหมาะสมกว่า และหางานทำให้ทำโดยมีหน้าที่ซักผ้า มีเวชภัณฑ์ของทหารอยู่ แต่ถูกเก็บใส่กุญแจไว้หมด

เช่นครั้งหนึ่งฟลอเรนซ์พูดว่า

“ดิฉันต้องการผ้าพันแผลหนึ่งม้วนและเครื่องห้ามโลหิตหนึ่งชุด”

“เขียนใบเบิกห้าชุด เบิกผ้าพันแผลหนึ่งม้วน ส่วนเครื่องห้ามโลหิตจ่ายให้ไม่ได้”

“อย่างนั้นจะได้ที่ไหนเล่า?”

“ไปที่ตึกอีกหลังหนึ่ง อยู่ชั้นบนข้างซ้ายมือ”

“แบบพิมพ์เบิกผ้าพันแผลต้องลงชื่อผู้เบิก”

“ดิฉันจะลงชื่อเบิก”

“ไม่ได้, ไม่ได้ ต้องนายแพทย์ประจำตึกคนไหนเท่านั้น แล้วต้องให้หัวหน้าแผนกลงชื่ออนุญาตอีกด้วย”

“หัวหน้าแผนกไม่อยู่, ไปธุระในกรุงคอนสแตนติโนเปิลเมื่อเช้านี้”

“ผมเสียใจ ไม่สามารถที่จะจ่ายผ้าพันแผลให้คุณได้”

“ซื้อสักหน่อยไม่ได้หรือ เพื่อช่วยชีวิตของคนป่วยนี้ ดิฉันจะจ่ายเงินให้เอง”

“ผมไม่อาจที่จะจ่ายทรัพย์สินของรัฐบาลโดยไม่มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรได้เมื่อมีใบเบิกถูกต้องแล้วจะต้องส่งไปให้เจ้าหน้าที่พลาริการอีกซึ่งอยู่ไกลออกไปถึง 8 กิโลเมตร แล้วจึงจะเบิกผ้าพันแผลได้หนึ่งม้วน”

“I’m sorry, sir” said an orderly, “the patient has bled to death.”

The military doctors in Scutari and the Crimea were opposed to Florence and her nurses. They decided to make life as hard as possible for them and “freeze” them out.

They were given six small rooms like storerooms for forty people. There were only two beds and a few chairs. They were given no food.

The doctors decided to pay no attention to Florence. She decided that she could not work until the doctors invited her to do so. However she began a diet kitchen in her own quarters.

Finally a series of disasters forced the doctors to invite Florence to help, and to use the things she had bought in Marseilles. First there was fighting and the partial destruction of the British army at Sebastopol. This was followed by the worst hurricane in the memory of the country. It destroyed a big ship which had just arrived, loaded with warm clothes, medicines and all kinds of provisions for the troops. The ship keeled over and sank while crowds watched from the shore. The only person with money available and with medical supplies was Florence. She could buy more provisions in Constantinople. Mr. McGrigor was Flo’s best friend; Dr. John Hall caused her the most trouble.

ผู้ช่วยพยาบาลชายเข้ามากล่าวว่า “ผมเสียใจครับ ผู้ป่วยตายเสียแล้วเพราะโลหิตไหลออกไม่หยุด”

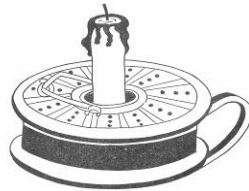
พวกนายแพทย์ทหารที่เมืองสคูตารีและแคว้นไครเมียขัดขวางฟลอเรนซ์และพวกนางพยาบาลของเธอ พวกเขาพยายามก่อความลำบากนานาประการทั้งนี้เพื่อบีบบังคับให้พวกฟลอเรนซ์ออกไปให้พ้น

พวกเขา 40 คนได้รับอนุญาตให้อยู่ในห้องเล็ก 6 ห้องเหมือนกับห้องเก็บของมีเตียงนอนสองเตียงกับเก้าอี้สามตัว ไม่มีอาหารรับประทาน พวกนายแพทย์ตกลงใจที่จะไม่เกี่ยวข้องกับฟลอเรนซ์ เธอจึงเห็นว่าไม่สามารถจะทำงานได้ ถ้าไม่ได้รับคำเชิญจากพวกนายแพทย์ อดีตก็น่าใจ เธอได้เริ่มตั้งโรงครัวในห้องพักของเธอ

ในที่สุด เหตุร้ายได้เกิดมากขึ้นเป็นลำดับ จึงจำใจให้พวกนายแพทย์ต้องเชื่อเชิญฟลอเรนซ์ให้ช่วยเหลือ และใช้เวชภัณฑ์ที่เธอซื้อมาจากเมืองมาร์เซิลล์ในตอนแรกเกิดรบใหญ่ และส่วนหนึ่งของกองทัพอังกฤษได้ถูกทำลายที่ชิบัสโตปอล ต่อมาได้เกิดลมสลาตส์อย่างแรงที่ไม่เคยมีมาก่อน ได้ทำลายเรือใหญ่ที่เพิ่งมาถึงซึ่งบรรทุกผ้ากันหนาว, ยาและเสบียงอาหารสำหรับกองทัพเรือได้เสียคว่ำและจมลงต่อหน้าประชาชนที่ยืนดูอยู่บนฝั่ง บุคคลที่มีเงินใช้จ่ายและเครื่องเวชภัณฑ์ต่าง ๆ ก็คือฟลอเรนซ์ เธอสามารถที่จะซื้ออาหารได้อีกมา ในกรุงคอนสแตนติโนเปิล นายแพทย์แมคกริกอร์เป็น

At this point, Queen Victoria came out strongly for Florence. Many of the minor officials who had been blocking all Flo's efforts to help the soldiers were thereafter afraid to continue to persecute her.

All the time that Flo was struggling to get food and material for the sick men, she was also doing actual nursing. She cleaned wounds and took the worst cases herself. Every evening she went on inspection. It was a walk of six kilometers through the wards with beds on either side. Flo carried a little lantern which she put down while she bent over a patient. The men adored her and said "they felt better if her shadow fell upon them."

Flo cheered up the soldiers.

She got them to write letters home.

She stood by them holding a hand when they came for an operation without any anesthesia.

They called her the "Lady in Chief."

Florence started what is now called physical therapy. She started schools for the patients as many soldiers could not read or write.

She opened recreation rooms and reading rooms.

She had them help roll bandages.

สหายที่ดีที่สุดของโพล แต่นายแพทย์จอห์น ฮอลล์ก่อความเดือดร้อนให้แก่เธอมากที่สุด ในตอนนี้เองที่สมเด็จพระราชินีวิกตอเรีย ได้สนับสนุนฟลอเรนซ์อย่างมากพวกข้าราชการชั้นผู้น้อยที่คอยขัดขวางความพยายามของเธอที่จะช่วยเหลือทหารก็ไม่กล้าที่จะข่มเหงน้ำใจเธออีกต่อไป

ตลอดเวลาที่โพลดิ้นรนที่จะได้อาหารและอุปกรณ์ต่าง ๆ มาให้ทหารที่เจ็บป่วย เธอก็ได้ทำหน้าที่พยาบาลด้วยตนเองด้วย เธอทำความสะอาดและรักษาบาดแผลที่ร้ายแรงที่สุดด้วยมือของเธอเอง เธอออกไปตรวจคนป่วยทุก ๆ คืน ต้องเดินระหว่างเตียงทั้งสองข้างเป็นระยะทาง 6 กิโลเมตร โพลถือโคมไฟเล็ก ๆ เมื่อตรวจดู คนป่วย ก็วางโคมไฟนั้นลง พวกคนป่วยสวดดีเธอและพูดว่า "พวกเราสู้ศึกบรรเทาความเจ็บปวดเมื่อเงาของเธอได้ส่องที่ตัวพวกเรา"

โพลได้หนุนใจพวกทหารให้ขึ้นบานเสมอเดือนให้พวกทหารเขียนจดหมายถึงบ้าน เธอคอยช่วยจับมือทหารเมื่อต้องทำการผ่าตัด โดยไม่ได้ใช้ยาสลบ พวกทหารเรียกเธอว่า "ยอดหญิง" ฟลอเรนซ์เป็นผู้เริ่มต้นการสรีรบำบัด เธอตั้งโรงเรียนสำหรับคนเจ็บป่วย เพราะทหารส่วนมากอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เธอได้จัดให้มีห้องเล่นกีฬาและห้องอ่านหนังสือ จัดให้พวกทหารช่วยม้วนผ้าพันแผล

She started them on handicrafts.

She introduced exercises for amputees.

In May 1855, Flo decided to go on a tour of inspection of the other hospitals in the Crimea. Mr. Bracebridge and a party of nine, which included four nurses, went with her.

All the important generals came to pay their respects to her. She even went up to the front lines riding a spirited horse. No one knew that Florence could ride as well as a cavalry officer.

When the soldiers at the front saw her they cheered and cheered. They rushed to pick wild flowers and filled her arms full.

She was called “the soldier’s friend” because she always acted as if each single man, whether private or general, was valuable in God’s sight.

While visiting these hospitals, Flo became ill with Crimean fever, and later, sciatica. She had to have all her hair cut off. She had to stay in bed two months. This gave her a rest. Her hair grew back in little curls all over her head. This made her look younger and more beautiful than ever.

Flo had many troubles in hospital administration. Jealous doctors and clerks tried to discredit and humiliate her. She bore this persecution silently for the sake of the soldiers. They even accused her of neglecting the patients, although every night she walked through all the wards with her little lantern.

ริเริ่มให้รู้จักการทำกรรฟี่มือ

ริเริ่มให้คนแขนขาด่วนออกกำลังกาย

ในเดือนพฤษภาคม 1855 โพลตกลงใจที่จะไป
ดูงานตามโรงพยาบาลต่าง ๆ ในแคว้นไครเมีย
มร. เบรซบริจและคณะเก้าคนรวมทั้งนาง
พยาบาลสี่คนได้ร่วมเดินทางไปด้วย

บรรดาแม่ทัพทั้งหลายได้มาแสดงความเคารพ
ต่อเธอ เธอได้ไปถึงแนวหน้าโดยขี่ม้าตัวพยศ
ไปด้วย ไม่มีใครรู้ว่าเธอขี่ม้าได้เก่งเท่า ๆ กับ
นายทหารม้า เมื่อพวกทหารในแนวหน้าเห็น
เธอเข้าก็โห่ร้องต้อนรับเธอ

พวกทหารได้รับไปเก็บดอกไม้ตามทุ่งนามา
มอบให้กับเธอจนเต็มอ้านแขน

เธอได้รับฉายานามว่า “สหายของนักรบ” เพราะ
เธอได้ปฏิบัติต่อทหารทุกคนไม่ว่าจะเป็นพล
ทหารหรือแม่ทัพเสมือนกับว่าเป็นผู้มีค่าต่อพระ
พักตร์พระเจ้า

เมื่อไปเยี่ยมโรงพยาบาลเหล่านี้โพลได้ป่วยเป็น
ไข้ ต่อมาก็เป็นโรคปวดตะโพก เธอต้องนอน
หมคนอนป่วยอยู่ถึงสองเดือน ทำให้เธอมี
โอกาสพักผ่อนต่อมาผมก็ขึ้นใหม่หยักโศกน้อย
ๆ ทั่วศีรษะ ยิ่งทำให้เธอดูสาวและสวยงาม
กว่าเดิมเสียอีก

โพลได้รับความยุ่งยากเกี่ยวกับการควบคุม
โรงพยาบาล พวกนายแพทย์ที่อิจฉาและเสียดาย
พนักงานพยาบาลที่จะทำลายชื่อเสียงและทำให้
เธออับอายขายหน้า เธอยอมอดทนข่มเหงน้ำใจ
อย่างเงียบ ๆ เพราะเห็นแก่พวกทหารพวกเขา

In England the mothers and wives of the soldiers loved and admired Florence. The returning soldiers told everyone what she had done for them. They made her a national heroine. Songs were written about her. Someone hastily wrote a book about her life and her “Christian and Heroic Deeds.” At the famous wax works of Mme. Tussaud, they made a wax figure of Flo bending over a wounded soldier. She was so popular that there was a public meeting to plan to honor her in some way.

Much honor and respect was given to Mrs. Nightingale because she was Florence’s mother. Parthe told everyone that she was Florence’s sister. They were invited to all kinds of parties by people who wanted to see them.

So much money came in that a Nightingale Fund was set up to start a training school for nurses according to Flo’s ideas.

Queen Victoria presented a beautiful diamond brooch (pin) which had been especially designed by the Prince Consort. It was a St. Georges Cross in red enamel with the word CRIMEA on it, and around it the words “Blessed are the Merciful.” Above the cross

แกลิ่งกล่าวหาว่าเธอละเลย คนป่วยทั้ง ๆ ที่เธอต้องถือตะเกียงเล็ก ออกเยี่ยมคนป่วยทุกคืน ในอังกฤษ พวกมารดาและภริยาของทหารรักและชมเชยเธอ พวกทหารที่กลับจากสนามรบบอกกับผู้ที่ตนพบปะว่าเธอได้ทำงานอย่างไร พวกทหารทำให้เธอกลายเป็นวีระสตรีของชาติ มีผู้แต่งเพลงหลายบทสดุดีเธอ มีคนหนึ่งรีบแต่งหนังสือชีวประวัติและ “วีระกรรมแบบพระคริสต์” ของเธอออกแพร่หลาย ณ ที่โรงงานปั้นรูปหุ่นด้วยจีฟิ่งของมาดามทัสโซด มีรูปหุ่นโพลกำลังก้มพยาบาลทหารบาดเจ็บ เธอได้รับความนิยมจากประชาชนเป็นอย่างมากจนถึงกับมีการประชุมใหญ่วางแผนการให้เกียรติยศแก่เธอสักอย่างหนึ่ง มีผู้ให้เกียรติยศและแสดงความเคารพนับถือแก่มิสซิสไนติงเกิลเป็นอันมากเนื่องจากเธอเป็นมารดาของฟลอเรนซ์ บาร์เธก็บอกกับคนทั่วไปว่าเธอเป็นพี่สาวของฟลอเรนซ์ เขาทั้งสองได้รับเชิญไปในงานรื่นเริงหลายแห่งโดยผู้ที่ต้องการจะรู้จัก ได้มีผู้ส่งเงินมาให้เป็นจำนวนมากจนถึงกับได้ตั้งกองทุนไนติงเกิลขึ้นเพื่อเริ่มงานอบรมนางพยาบาล ตามแนวความคิดของโพล สมเด็จพระราชินีวิกตอเรียได้พระราชทานเข็มเพชร งดงาม ซึ่งได้ออกแบบเป็นพิเศษโดยพระสวามี ทำเป็นรูปกางเขนเซนต์จอร์จ ลงยาสีแดง มีคำว่า “ไครเมีย” จารึกไว้ตรงกลาง รอบ ๆ มีข้อความว่า “ผู้ใดมีใจเมตตาปราณีก็เป็นสุข”

was a diamond crown. On the back was engraved the words “To Miss Florence Nightingale as a mark of esteem and gratitude for her devotion toward the Queen’s brave soldiers, from VICTORIA R. 1855.”

All this time Florence was still in the Crimea.

She improved the life of the common soldier.
She got them to save their money to send home.

Many asked Flo to keep their money for them as they did not trust the banks. No one ever stole money from Flo’s room.

Friends in England sent pictures, puzzles, books and games for the recreation rooms. The soldiers got up singing classes. They had a little theater. Outdoor sports were encouraged. Florence Nightingale taught the officers and officials to treat the soldiers like Christian men.

In July 1856 the last wounded soldiers were sent away from the Barracks Hospital. Flo and her Aunt Mai, who had spent a year with her, were soon to come home.

The government offered her a battleship to bring her home in state.

All the regiments that had been in the Crimea wanted to meet her with their military bands when she

ทางตอนบนของไม้กางเขนมีมงกุฎเพชร ทางด้านหลังมีข้อความแกะสลักว่า “ขอมอบให้มิสฟลอเรนซ์ ในดิงเกล เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งความนับถือและกตัญญูที่เธอได้ประกอบกรณียกิจต่อทหารหาญของสมเด็จพระราชินี จากวิกตอเรีย ร. 1855”

ในระหว่างนี้ ฟลอเรนซ์ยังคงทำงานอยู่ในแคว้นไครเมีย

เธอปรับปรุงชีวิตของพวกพลทหารให้ดีขึ้น เธอได้สอนให้ทหารประหยัดเงินเพื่อส่งไปให้ครอบครัว

ทหารหลายคนขอให้โฟลเก็บรักษาเงินของตนไว้ เพราะพวกเขาไม่วางใจในธนาคาร ไม่มีใครสักคนหนึ่งลักเงินจากห้องพักของโฟลเลย

พวกมิตรสหายในประเทศอังกฤษได้ส่งรูปภาพ, รูปต่อแบบต่าง ๆ หนังสือและเครื่องเล่นกีฬาต่าง ๆ ไปยังห้องพักผ่อนหย่อนใจ พวกทหารเรียนการขับร้องมีโรงละครเล็ก ๆ เขาส่งเสริมให้เล่นกีฬากลางแจ้ง ฟลอเรนซ์ ในดิงเกล สอนพวกนายทหาร และข้าราชการ ให้ปฏิบัติต่อพวกพลทหารเสมือนหนึ่งว่าเขาเป็นคริสเตียน ในเดือนกรกฎาคม 1856 ทหารบาดเจ็บรุ่นสุดท้ายได้ถูกส่งตัวจากโรงพยาบาลกองทัพบก โฟลและป้าเมย์ซึ่งได้มาอยู่กับเธอเป็นเวลาหนึ่งปีจึงเตรียมตัวกลับประเทศอังกฤษ

รัฐบาลได้เสนอจะจัดเรือประจันบานนำเธอกลับมาเป็นทางการ

บรรดากองทหารเหล่าต่าง ๆ ที่ได้ร่วมสงครามในแคว้นไครเมียต้องการจะจัดแถวของ

arrived in England. But, Flo wanted to come home quietly.

She did not even tell her family when she was coming, but arrived home at Lea Hurst unexpectedly. Her father and mother and Parthe were in the drawing room. The housekeeper happened to glance out her upstairs window. She screamed and burst into tears and they all ran out to meet Flo as she walked up the drive.

Florence now set herself to help clean up the military hospitals for the common soldier. She knew that many soldiers were dying because of new infections they received in army hospitals.

She urged all manner of Public Health measures. She wanted nursing departments in all the hospitals.

England had had a Board of Public Health only since 1848.

She met the Queen and they became firm friends. Later a Royal Commission was set up by the Queen. In the following years Florence never really recovered her health.

กองทัพไปต้อนรับเธอที่ท่าเรือเมื่อเธอมาถึงประเทศอังกฤษ แต่โพลต้องการเดินทางกลับอย่างเงียบ ๆ

แม้แต่ครอบครัวของเธอ ๆ ก็ไม่บอกให้ทราบว่าจะมาถึงเมื่อใด แต่เธอได้มาถึงบ้านที่ตำบลลิเสิสท์อย่างไม่มีใครรู้เนื้อรู้ตัว ขณะนั้นบิดามารดาและปาร์เธกำลังอยู่พร้อมกันในห้องรับแขก เผอิญคนใช้ได้มองไปจากหน้าต่างชั้นบน เธอได้ร้องไห้เสียงดัง แล้วทุกคนก็วิ่งออกไปต้อนรับโพลขณะเดินเข้ามาตามถนนหน้าบ้าน

ต่อไปนี้ ฟลอเรนซ์ก็ได้จัดการปรับปรุงโรงพยาบาลสำหรับพวกพลทหารให้ดีขึ้น เธอทราบดีว่าทหารจำนวนมากได้เสียชีวิตไปเพราะมีโรคระบาดใหม่ ๆ ที่ได้รับจากโรงพยาบาลของกองทัพ

เธอขอร้องไห้ปรับปรุงการอนามัยทุกด้าน เธอต้องการให้มีแผนกพยาบาลในโรงพยาบาลทุกแห่ง

ประเทศอังกฤษได้จัดให้มีสภาการอนามัยนับแต่ปี 1848 เป็นต้นมา

เธอได้พบกับสมเด็จพระราชินี และได้เป็นมิตรกันอย่างสนิทสนม ต่อมาจึงมีพระบรมราชโองการจัดตั้งคณะกรรมการอันมีหน้าที่

ตรวจสอบสภาวะการณสุขาภิบาลตามโรงพยาบาลต่าง ๆ ขึ้นโดยสมเด็จพระราชินี ในปีต่อ ๆ มา สุขภาพของฟลอเรนซ์ก็ยังไม่กลับคืนสู่สภาพปกติ

She stayed in her room at home, or when she came to London, she took rooms at the hotel where the Nightingales always stayed.

Her friend, Sidney Herbert, who became Minister of War, would see important people of her. Those who came to see her were always won by her extraordinary charm. She did not seek fame for herself. All she wanted was that the men in the army should have the best care possible. She counted them all as her children.

Thousands of people wrote letters to her.
They sent congratulations and gifts of all kinds.

Some gifts were small and humble.
Other gifts were large and expensive.
There were many letters from gentlemen begging Flo to marry them.

People wrote poems about Flo.
They wrote songs about her and sang them in theaters.
They all wanted her picture.
Flo got Parthe to answer all the letters for her.

Florence continued to work. She wrote her report for the Government, a book called “**Notes on Matters affecting the Health, Efficiency and Administration of the British Army.**” She prepared all the facts and statistics for the Queen’s Commission. When she was well enough Flo went visiting hospitals and recommending improvements.

เธอกองพักผ่อนอยู่ในห้องที่บ้านหรือบางทีก็ไป
กรุงลอนดอน แวะพักอยู่ที่ห้องในโฮเต็ลที่
ครอบครัวในดิงเกลเคยมาพักเสมอ ๆ
สหายของเธอคือ ซิดนีย์ เฮอร์เบิร์ต, ซึ่งได้เป็น
รัฐมนตรีกลาโหมรับเป็นผู้ติดต่อกับบุคคล
สำคัญ ๆ ให้เธอ บรรดาผู้ที่มาเยี่ยมเยียน ต่างก็
คิดใจในเสน่ห์พิเศษของเธอ เธอไม่แสวงหา
ชื่อเสียงให้แก่ตัวเอง สิ่งที่จะต้องการก็คือ
ขอให้พวกพลรบได้รับการเอาใจใส่อย่างดีที่สุด
ก็แล้วกัน เธอถือว่าพวกเหล่านี้เป็นลูกหลาน
ของเธอ

คนหลายพันได้เขียนจดหมายถึงเธอ
เขาส่งคำแสดงความยินดีและของขวัญทุกชนิด
มาให้
ของขวัญบางชิ้นก็เล็กน้ยและราคาเยาว์
บางชิ้นก็ใหญ่โตและราคาแพง
สุภาพบุรุษหลายคนมีจดหมายมาขอสมรสกับ
เธอ
มีหลายคนแต่งกวีนิพนธ์เกี่ยวกับโพล
เขาแต่งเพลงเรื่องของเธอและเอาไปร้องกัน
ในโรงมหรสพ
เขาอยากได้รูปภาพของเธอ
โพลจึงจัดการให้ปาร์เซตอบจดหมายเหล่านี้
แทนเธอ

ฟลอเรนซ์คงทำงานต่อไป เธอเขียนรายงานส่ง
ให้รัฐบาลเล่มหนึ่งชื่อ “บันทึกเกี่ยวกับมูลเหตุ
เรื่องสุขภาพ, ประสิทธิภาพและการปกครอง
ของกองทัพอังกฤษ” เธอเป็นผู้เตรียมจัดทำ
ข้อมูลและสถิติให้แก่คณะกรรมการราชการของ

About this time a gentlemen, Sir Harry Verney, came to call on Florence. He was a very wealthy widower 56 years old with three grown children. He owned big estates and was a model landlord.

He was a pioneer in rural housing development and administration.

He was a Member of Parliament and a devout Protestant, active in the Bible Society and in Evangelical organizations. He came to see Flo because of his interest in hospitals and reform.

Finally he asked Flo to marry him. Flo liked him very much but did not want to marry anyone.

She refused him with charm and graciousness.

Sir Harry had met Parthe, who was always with Flo.

Sir Harry then asked Parthe to marry him, Parthe said, "yes."

Parthe was now forty years old, still lovely to look at, but not as strikingly beautiful as Flo.

Sir Harry always admired Flo and helped her in many of her reform projects.

สมเด็จพระราชินี เมื่อเธอมีกำลังแข็งแรง พอแล้วก็ได้ไปเยี่ยมโรงพยาบาลต่าง ๆ และให้การแนะนำเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น

ในตอนนี้อง มีสุภาพบุรุษคนหนึ่งนามว่า เซอร์ ฮาร์รี่ เวอร์เนย์ ได้มาเยี่ยมฟลอเรนซ์ เขาเป็นพ่อหม้ายที่ร่ำรวยมากมีอายุ 56 ปี มีบุตรสามคน แต่ก็เติบโตไปหมดแล้ว เขาเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ดินหลายแห่ง จัดว่าเป็นราชาที่ดินตัวอย่างผู้หนึ่ง

เขาเป็นผู้ริเริ่มการพัฒนากร และการปกครองอาคารบ้านเรือนตามชนบท

เขาเป็นสมาชิกรัฐสภา และเป็นโปรเตสแตนต์ที่เคร่งครัด เอาใจใส่ในสมาคมพระคริสตธรรม และองค์การคริสเตียน อีแวนเจลิคัล เขามาเยี่ยมโพลเพราะมีความสนใจในโรงพยาบาลและการปฏิรูปให้ดีขึ้น

ในที่สุด เขาได้เสนอให้โพลสมรสกับเขา โพลก็ชอบเขามาก แต่ไม่ต้องการจะสมรสกับผู้ใด เธอได้บอกปิดข้อเสนอบ้างไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น

ท่านเซอร์ฮาร์รี่จึงหันไปหาปาร์เซผู้ซึ่งอยู่กับโพลเสมอ

ท่านเซอร์ฮาร์รี่จึงเสนอขอสมรสกับปาร์เซ ๆ ก็ตอบรับ

ขณะนี้ปาร์เซมียุสี่สิบปีแล้ว เขายังคงสวยอยู่ตามเดิม แต่ก็ไม่งามเด่นเหมือนโพล

เซอร์ฮาร์รี่ยกของโพลเสมอ และได้ช่วยเหลือในโครงการปฏิรูปของเธอหลายอย่าง

Flo kept on with her writing. She did a small book on **Mortality in the British Army**. She presented her statistical facts by means of pictorial charts, a method which Flo invented and which is used to this day.

When the Mutiny broke out in India in 1857, Flo said she would go to supervise the sick. Her friend Herbert, said that her health would not permit her to go. In 1858 Sidney Herbert became the Minister of War and could push through the hospital reforms so much needed. He died not long after that. Before he died, he sent a message to Flo saying he was sorry that “their work was only half done.”

Civil hospitals appealed to Florence for advice. She was now the leading authority on hospital reform and administration. Famous people from other countries came to consult her.

She wrote another book on hospitals and nursing.

Foreign governments asked her to approve plans for new hospitals. She even recommended pale pink for the color of the walls instead of dark green or muddy brown.

โพลยังคงทำการเขียนหนังสือต่อไป เธอได้แต่งหนังสือเล่มเล็ก ๆ ขึ้นเล่มหนึ่งเกี่ยวกับ การตายของทหารในกองทัพอังกฤษ เธอได้เสนอสถิติต่าง ๆ โดยจัดทำเป็นแผนผังมีภาพประกอบ อันเป็นวิธีที่เธอได้ประดิษฐ์ขึ้น และยังคงใช้กันอยู่จนทุกวันนี้

เมื่อมีการกบฏขึ้นในประเทศอินเดียในปี 1857 โพลบอกว่าจะไปตรวจตราทหารป่วย แต่สหยาของเธอคือซิดนีย์ เฮอร์เบิร์ตบอกว่าสุขภาพของเธอเป็นเหตุที่ทำให้เธอไปไม่ได้ ในปี 1858 ซิดนีย์ เฮอร์เบิร์ตได้เป็นรัฐมนตรีกลาโหมจึงทำการปฏิรูปโรงพยาบาลได้อย่างรวดเร็วตามต้องการ ต่อมาอีกไม่นานท่านก็ตาย ก่อนตายเขาได้ส่งจดหมายไปยังโพลแสดงความเสียใจว่า “งานของเราได้ทำสำเร็จไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น”

โรงพยาบาลฝ่ายพลเรือนหลายแห่งก็มาขอคำแนะนำจากฟลอเรนซ์ บัดนี้เธอได้กลายเป็นเอตทัคคะชั้นนำของการปฏิรูปและการปกครองโรงพยาบาลไปแล้ว บุคคลสำคัญ ๆ ของประเทศต่าง ๆ ได้มาปรึกษาหารือเธอเสมอ เธอเขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่งว่าด้วยโรงพยาบาลและการพยาบาล

รัฐบาลของต่างประเทศได้มาขอความเห็นชอบจากเธอเกี่ยวกับแบบแปลนโรงพยาบาลที่จะสร้างขึ้นใหม่ เธอได้แนะนำให้ทาฝาผนังโรงพยาบาลด้วยสีชมพูอ่อนแทนสีเขียวแก่หรือสีน้ำตาลปึก

At this time Flo finally decided where to establish the Nightingale Training School for Nurses and a Training School for Midwives.

In 1861 the Queen wrote to Florence offering her an apartment in Kensington Palace for as long as she lived. That is where Princess Margaret now lives. Florence had to refuse because it was so far out from the center of London and hundreds of people kept coming to consult her. She wrote nine more small books.

In April 1861 there was war between the States in the United States. There was no organization for the care of the wounded. The Secretary of War wrote to Florence for advice. She sent him her reports, statistics and recommendations. The northern States soon had the advantage of hospital inspection, nurses, special diet and physical therapy. Flo wrote hundreds of letters to the United States Government. Charitable organizations interested in relief asked her for advice, too.

“Your influence and our indebtedness to you can never be known” wrote the Secretary of the United States Christian Union. Flo’s ideas carried out by Clara Barton during this war.

ในขณะที่เธอได้ตกลงใจเด็ดขาดเกี่ยวกับสถานที่ตั้งโรงเรียนอบรมนางพยาบาลในดิงเกลและสถานอบรมผดุงครรภ์แล้ว

ในปี 1861 สมเด็จพระราชินีได้ส่งพระราชหัตถ์เลขา อนุญาตให้ฟลอเรนซ์เข้าพักอาศัย ในพระราชวังเคนซิงตัน ได้ตลอดชีวิตของเธอ วังนี้เป็นที่ประทับของเจ้าฟ้ามาร์กาเร็ตในปัจจุบัน ฟลอเรนซ์จำต้องปฏิเสธเพราะว่าไกลจากใจกลางกรุงลอนดอน และประชาชนจำนวนมากมาปรึกษาหารือเธอเสมอ เธอได้แต่งหนังสือขนาดเล็กขึ้นอีก 9 เล่ม

ในเดือนเมษายน 1861 ได้เกิดสงครามระหว่างรัฐต่าง ๆ ในประเทศอเมริกา ไม่มีองค์การสำหรับดูแลเอาใจใส่ผู้บาดเจ็บเลย รัฐมนตรีกลาโหมได้เขียนจดหมายขอคำแนะนำจากฟลอเรนซ์ เธอได้ส่งรายงานและสถิติต่าง ๆ และคำแนะนำไปให้เขา ในไม่นานรัฐฝ่ายเหนือจึงได้ประโยชน์จากการตรวจตราโรงพยาบาล, นางพยาบาล, อาหารพิเศษและการสรีรบำบัด โพลได้เขียนจดหมายหลายร้อยส่งไปยังรัฐบาลสหรัฐ องค์การกุศลที่สนใจในงานบรรเทาทุกข์ได้ขอความเห็นจากเธอด้วยเหมือนกัน

เลขาธิการสหพันธรัฐคริสเตียนในอเมริกาได้เขียนว่า “อิทธิพลของเธอและหนี้บุญคุณของเราต่อเธอนั้นมีมากมายเหลือที่จะคณานับ” ในระหว่างสงครามดังกล่าว คลารา บาร์ตันได้นำเอาแนวความคิดของโพลออกปฏิบัติ

Flo decided that she must live in London instead of the country. She was tired of living in a hotel.

She bought a house on 10 South Street, where she lived until she died.

She was an ardent “bird watcher” for she loved the beautiful, darting creatures. She had brought a bird back from the Crimea with her, to take the place of the little owl which had died.

Flo also liked cats. She had several at her London home.

Flo always said that the cats were easy on her nerves and did not racket around and make a lot of noise when she was trying to work. Sometimes she would give special kittens to her friends.

Mr. and Mrs. Nightingale both became ill.

Parthe, who had been with them all the time until her marriage, could not be spared from her own family.

So Flo went to Embly Park and was there nearly a year.

Her mother was almost blind and needed help.

Every day Flo worked at her desk for now she was interested in the **Poor Law** reforms in England and in the sanitary problems of India.

โพลได้ตกลงใจว่าจะต้องอยู่ในกรุงลอนดอน แทนการอยู่ในชนบท เธอเบื่อหน่ายต่อการอยู่ในโฮเต็ล

เธอซื้อบ้านหลังหนึ่ง เลขที่ 10 ถนน ใต้ ซึ่งเธอได้อยู่เรื่อยมาจนตาย

เธอสนใจชอบดูนกอย่างยิ่ง เพราะเธอรักสัตว์สวยงามที่บินไปมา เธอได้นำเอานกตัวหนึ่งมาจากแคว้นไครเมียเพื่อเอามาเลี้ยงแทนนกเค้าแมวตัวเล็กซึ่งได้ตายไปแล้ว

โพลยังชอบเลี้ยงแมวอีกด้วย เธอเลี้ยงมันไว้หลายตัวที่บ้านในกรุงลอนดอน

โพลได้กล่าวว่าแมวไม่ทำให้เธอตกใจ มันไม่เดินไปรอบ ๆ และส่งเสียงอึกทึกเมื่อเธอทำงาน บางทีเธอก็จัดลูกแมวตัวพิเศษส่งไปให้มิตรสหาย

มร. และมิสซิดไนติงเกลได้ป่วยทั้งสองคน ปาร์เซผู้ได้อยู่กับบิดามารดาเรื่อยมาจนสมรสก็ไม่สามารถจะเฝ้าเวลาจากครอบครัวของเธอมาได้

ดังนั้น โพลจึงต้องกลับไปเอมบลิ ปาร์คอีก และอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเกือบหนึ่งปี

มารดาของเธอตาฟางลงมากและต้องมีผู้ช่วยเหลือ

โพลต้องทำงานเกี่ยวกับหนังสือทุกวัน เพราะขณะนี้เธอสนใจเกี่ยวกับการปฏิรูป กฎหมายช่วยเหลือคนยากจนในประเทศอังกฤษ และเกี่ยวกับปัญหาเรื่องการสุขาภิบาลในประเทศอินเดีย

Every new Viceroy who went out to India always came to see Flo at her home in London.

The Queen “expected” them to talk with Miss Nightingale before taking their leave.

Now honor and credit were coming to Flo.

It was a young Swiss, M. Henry Dunant, who organized the Geneva Convention and founded the Red Cross. Its object was to treat all wounded soldiers as neutrals and serve all. This was later extended to include prisoners-of-war and people suffering from natural disasters such as hurricanes, tidal waves, earthquakes and fire.

In 1872 M. Dunant came to England to report on the work of the Red Cross Society.

He said, “Though I am known as the founder of the Red Cross and the originator of the Convention of Geneva, it is to an English woman that all the honor of that Convention is due. What inspired me...was the work of Miss Florence Nightingale in the Crimea.”

Florence had to go again to Embly Park to look after her parents.

อุปราชใหม่ทุกคนก่อนที่จะเดินทางไปอินเดีย จะต้องไปปรึกษาหารือกับโพลที่บ้านในกรุงลอนดอนเสมอ

สมเด็จพระราชินีต้องการให้อุปราชทุกคนไปปรึกษาหารือกับมิสไนติงเกลก่อนออกเดินทางไปรับตำแหน่ง

ในขณะนั้น เกียรติยศ และชื่อเสียงกำลังไหลมาสู่โพลเรื่อย ๆ

ชาวสวิสหนุ่มผู้หนึ่งชื่อ เอ็ม. เฮนรี ดูนังก์ เป็นผู้จัดให้มีการประชุมที่กรุงเจนีวา เพื่อจัดตั้งสภากาชาดขึ้น ความมุ่งหมายก็เพื่อรักษาทหารที่บาดเจ็บในสงครามโดยไม่คำนึงว่าเป็นฝ่ายใด และรักษาคนทั่วไปต่อมาการนี้ได้ขยายออกไปรวมทั้งเชลยศึกและประชาชนที่ประสบ

สาธารณภัยธรรมชาติ เช่น วัตภัย อุทกภัยจากคลื่นใต้น้ำ, แผ่นดินไหว และอัคคีภัย

ในปี 1827 เอ็ม.ดูนังก์ ได้มาประเทศอังกฤษเพื่อแถลงงานของสภากาชาด

เขากล่าวว่า “แม้ข้าพเจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ก่อการสภากาชาด และเป็นผู้ริเริ่มการประชุมใหญ่ในกรุงเจนีวาก็จริง แต่ทว่าเกียรติยศทั้งหมดของการประชุมนั้นเป็นของสุภาพสตรีชาวอังกฤษแท้ ๆ สิ่งซึ่งคลอใจข้าพเจ้า.....ก็คืองานของมิสฟลอเรนซ์ ไนติงเกล ในแคว้นไครเมีย”

ฟลอเรนซ์ต้องกลับไปดูแลบิดามารดาที่เอมบลีพาร์คอีก

She said that organizing that house was almost as difficult as organizing a hospital.

In 1874 her beloved father died and Florence devoted most of her time to her mother, who was now completely blind. Mrs. Nightingale died in 1880 at the age of ninety-two.

Florence now turned to her nurses in training at the new school.

She took great delight in them. Many girls were from good families; charming, intelligent and lovely.

Parents now urged their daughters to follow Flo's example, if they became interested in nursing. When she thought that the nurses had worked too hard, she had them come to her home for a weekend of rest and good food. To be poor, to be in trouble, was a sure way to Flo's heart.

Flo was drawn back into the army work after the death of her parents. She worked for the Ministry of War and continually wrote to the Queen. She helped select the nurses to be sent to Egypt and India.

Flo was sixty-five years old now and she had another pet project. It was the promotion of district nursing. Queen Victoria decided to use the money from her

เธอได้กล่าวว่าการจัดกิจการบ้านเรือนนั้นมีความยากลำบากเท่ากันกับการจัดกิจการโรงพยาบาลเหมือนกัน

ในปี 1874 บิดาที่รักของเธอได้ถึงแก่กรรมลงและฟลอเรนซ์จึงต้องอุทิศเวลาส่วนใหญ่ปรนนิบัติมารดา ซึ่งขณะนั้นตาก็มองไม่เห็นทั้งสองข้าง มีสซิสในตึงเกลตายในปี 1880 เมื่ออายุได้ 92 ปี

ขณะนี้ฟลอเรนซ์ได้กลับไปทำการอบรม พวกนักเรียนพยาบาลของเธอในโรงเรียนใหม่อีก เธอมีความพอใจในพวกนี้มาก นักเรียนหลายคนมาจากครอบครัวที่ดีมีเสน่ห์มีสติปัญญาและน่ารัก

บิดามารดาหลายรายได้สนับสนุนบุตรของตน ผู้สนใจการพยาบาลให้ดำเนินตามแบบอย่างของโพล เมื่อเห็นว่านางพยาบาลทำงานมากเกินไป เธอก็เชิญเขามาพักที่บ้านของตน รับประทานอาหารดี ๆ สัก 3-4 วัน ผู้ที่ยากจนและตกระกำลำบากจะเข้าถึงหัวใจของโพลเสมอ

ภายหลังที่บิดามารดาล่วงลับไปหมดแล้ว โพลก็ได้เข้ารับราชการในกองทัพบกอีก เธอทำงานในกระทรวงกลาโหมและติดต่อกับสมเด็จพระราชินีตลอดเวลาเธอได้ช่วยเหลือคัดเลือกนางพยาบาลหลายคนเพื่อส่งไปประเทศอียิปต์และอินเดีย

ในปัจจุบันโพลมีอายุ 65 ปี แล้วและเธอยังสนใจในโครงการอีกอย่างหนึ่งคือการ ส่งเสริมการพยาบาล ตามดำเนนสมเด็จพระราชินี

Jubilee Fund for district home nursing among the poor. This was in honor of Florence.

Florence's strength was failing. She remained at home all the time except for long visits to her sister. Parthe had become a famous hostess and a clever author of several books. Now she was crippled by arthritis, and died in 1890.

Flo kept a beautiful home.

She dressed very stylishly.

She entertained many important people for dinner. She had to spend most of her time lying on a couch even when she was receiving guests. Now she had time for her family.

She enjoyed the visits of her grand-nieces and nephews.

They came to her for advice on all matters; from love affairs to examination papers. They all called her Aunt Florence. She kept up her interest in all her projects by writing hundreds of letters.

Flo's eyes had bothered her for some time. By 1889 her eyesight was failing. By 1901 she was completely blind. Her memory became faulty. She gave up all interest in Government affairs, now that her friend, Queen Victoria, was dead.

วิกตอเรียได้พระราชทานพระราชทรัพย์ที่ได้ในงานฉลองอภิเษกเพื่อจัดการรักษาพยาบาลคนยากจนประจำตำบล ทั้งนี้เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองเกียรติยศของฟลอเรนซ์

สุขภาพของโพลได้ทรุดโทรมลง เธอได้พักผ่อนอยู่ในบ้านตลอดเวลา นอกจากไปเยี่ยมพี่สาวเป็นเวลานาน ๆ เป็นคราว ๆ ปาร์เธมีชื่อเสียงในการเป็นแม่บ้านและแต่งหนังสือหลายเล่ม ขณะนี้เธอก็พิการด้วยโรคข้ออักเสบ และได้ถึงแก่กรรมในปี 1890

โพลมีบ้านที่จัดอย่างสวยงามน่าอยู่

เธอแต่งกายแบบใหม่ ๆ เสมอ

เธอเชื้อเชิญคนสำคัญ ๆ มาร่วมรับประทานอาหาร เธอต้องใช้เวลาส่วนใหญ่นอนบนเก้าอี้ยาว แม้ในเวลาที่ต้องรับแขก ขณะนี้เธอได้ใช้เวลาอยู่กับครอบครัวจริง ๆ

เธอพอใจมากที่เหลนสาวและหลานชายมาเยี่ยมเธอบ่อย ๆ

พวกเขาได้มาขอความเห็นจากเธอในหลายเรื่อง เช่นเรื่องรัก และการสอบไล่ การขนานนามเธอว่าคุณป้าฟลอเรนซ์ เธอยังคงสนใจในโครงการต่าง ๆ ของเธอ โดยการเขียนจดหมายติดต่อจำนวนนับร้อย ๆ ฉบับ

สายตาของเธอก่อความรำคาญให้แก่เธอเป็นเวลานานมาแล้ว ในปี 1889 ตาก็มีแวลงมาก พอปี 1901 ก็มองไม่เห็นเอาเลยทีเดียว ความจำของเธอเลอะเลือนลง เธอเลิกสนใจในราชการ เพราะมิตรสหายของเธอคือพระราชินีวิกตอเรีย ได้สวรรคตไปแล้ว

Honors fell on Flo like rain.

France and Germany both conferred decorations upon her.

King Edward bestowed the Order of Merit; the first time it had ever been given to a woman.

There were tributes from the City of Florence in Italy, where she had been born.

There was a Florence Nightingale Society in the United States.

The International Conference of the Red Cross Societies, meeting in London in 1907, sent a message to Flo, saying that her “heroic efforts on behalf of suffering humanity will be recognized and admired of all ages as long as the world shall last.”

Thousands of training schools for nurses were founded in many countries.

All were due to her efforts and to the Red Cross which had taken over her work.

But of this, Florence knew nothing.

Slowly she loosened her hold on life.

About noon on August 13, 1910, she fell asleep and did not wake up again.

เกียรติยศและชื่อเสียงได้พรั่งพรั่งลงมายังโพล
เหมือนกับสายฝน

ประเทศฝรั่งเศสและประเทศเยอรมันก็ได้ส่ง
เครื่องราชอิสริยาภรณ์มาให้เธอ

พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดได้พระราชทาน

เครื่องราชอิสริยาภรณ์ออเดอร์ออฟเมริต

นับเป็นครั้งแรกที่ได้พระราชทาน อิศริยาภรณ์
นี้ให้แก่สตรี

เทศบาลนคร ฟลอเรนซ์ ในประเทศอิตาลี ซึ่ง
เป็นสถานที่ ๆ เธอได้เกิด ได้ส่งคำสดุดีมายัง
เธอ

ในประเทศสหรัฐได้จัดตั้งสมาคมฟลอเรนซ์ ใน
ดิงเกลซัน

ที่ประชุมใหญ่สากลของสภากาชาดทั่วโลกได้
เปิดประชุมใหญ่ในกรุงลอนดอนในปี 1907 ได้
ส่งคำสดุดีไปยังโพลมีข้อความว่า “ความ
พากเพียรพยายามแบบวีรชนเพื่อเห็นแก่มนุษย
ที่ตกทุกข์ได้ยากของเธอนี้ จะเป็นที่ยกย่องและ
จดจำกันไปเป็นเวลานาน ทุกชั่วอายุ ทรายเท่าที่
โลกนี้ยังคงดำรงอยู่สืบไป”

โรงเรียนฝึกสอนอบรมนางพยาบาลได้จัดตั้งขึ้น
เป็นจำนวนนับพันในหลายประเทศ

ทั้งนี้ก็เนื่องจากความพากเพียรพยายามของเธอ
และของสภากาชาดซึ่งรับช่วงงานของเธอไว้
แต่ทว่ากิจการเหล่านี้ฟลอเรนซ์หาได้มีส่วนรู้
เห็นด้วยไม่

เธอค่อย ๆ ปล่อยวางชีวิตลงช้า ๆ

ในราวเที่ยงวันของวันที่ 13 สิงหาคม 1910 เธอ
ได้หลับสนิทและมีได้ตื่นขึ้นอีกเลย

She had become a national heroine, a legend during her lifetime, beloved around the world.

เธอได้กลายเป็นวีรสตรีของชาติ
เมื่อยังมีชีวิตอยู่ คนทั้งหลายยกย่องเธอดุจ
เทพธิดาในนิยาย
เธอเป็นที่รักของคนทั่วโลก

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์ 47 ถนนเฟื่องนคร พระนคร
นายรวล รุ่งเรืองธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2507